

Misli

Thoughts

**Print post publication number
100004295**

**JULIJ-AVGUST 2022
ŠTEVILKA - NUMBER 4
LETO - YEAR 71**

Misli julij–avgust 2022 Vsebina:

- 3 Spoštovani in dragi rojaki
- 6 Izpod Triglava
- 10 Slovenski misijon Adelaide
- 13 Srebrna maša p. Simona Petra
- 18 Slovenski misijon Melbourne
- 24 Srebrnomašnik bod' pozdravljen
- 27 Bog se nasmehe. Novo rojstvo...
- 27 Vaši darovi
- 28 Polovinke
- 31 Oton Župančič: Pokopališče
- 32 Slovenski misijon Sydney
- 38 Spomini na osamosvajanje
- 42 Slovenija praznuje 30 let samost.
- 46 Iz Kraljčine dežele – Queenslanda
- 48 Mi se imamo radi
- 49 Nekaj utrinkov Danice Petrič
- 51 Queenslandska Slovenka Mirka Z.
- 53 Triglav Mounties
- 57 Živalske zgoode in nezgode
- 59 Razmišljanja Cilke Žagar
- 61 Butalci

Pod tvoje varstvo pribežimo,
o sveta Božja Porodnica,
ne zavrzi naših prošenj
v naših potrebah,
temveč reši nas vselej vseh
nevarnosti,
o častitljiva in blagoslovljena
Devica,
naša gospa, naša srednica,
naša besednica!
S svojim Sinom nas spravi,
svojemu Sinu nas priporoči,
svojemu Sinu nas izroči!

*Prosi za nas, sveta Božja
Porodnica!
Da postanemo vredni obljub
Kristusovih.*

Fotografiji na naslovnici:
Zgoraj: katedrala sv. Krištofa
v Canberri (foto: p. Darko
Žnidaršič)
Spodaj: pogled z ljubljanskega
nebotičnika (foto: p. SP)

Spoštovani in dragi rojaki!

»N'mau čez Izaro, n'mau
čez gmajnico, kjer je dragi
dom z mojo zibeuko. Čier so
me zibali mamica moja in
prepeulali haji, hajo.« Tako
sem si v mislih prepeval, ko
sem se po več kot dveh letih,
v prvih dneh meseca junija,
vračal v rodno Slovenijo. Poti
kar ni in ni hotelo biti konec,
ko sem naposled le padel,
najprej v objem sestre Ane
in kasneje v naročje staršev
Viktorja in Ane. O svojem
kratkem popotovanju in
dogodivščinah bom napisal
prispevek v naslednji številki *Misli*, danes bi rad z vami delil le to, da sem se
čisto na novo zaljubil v domovino Slovenijo in da šele zdaj v polnosti razumem
misel pisatelja Ivana Cankarja: »Kdor ljubi svojo domovino, jo z enim samim
objemom svoje misli obseže vso: ne samo nje, temveč vse, kar je kdaj ljubil
in kar bo ljubil kdaj pozneje. Zakaj ljubezen je ena sama in nerazdeljiva: v en
kratek utrip srca je stisnjeno vse – Mati, Domovina, Bog.« In Marka Kremžarja:
»Slovenija, moj dom brez mej, ker nosim te s seboj! Kjer rod je moj, kjer sin je
tvoj, tam si Slovenija!«

V avgustu bomo obhajali največji Marijin praznik, njeno vnebovzetje. V Sloveniji bo ta dan, veliko bolj kot v Avstraliji, zaznamovan z romanji v bližnje in daljne Marijine cerkve. Zdaj se na takšno pot odpravljajo z avtomobili, nekdam pa so se podali peš ali z vozovi, in po iznajdbi železnice ponekod tudi del poti z vlakom ... Petnajsti avgust je praznik Marijinega vnebovzetja že od konca 6. stoletja naprej. Obhajali so ga sicer že prej pod različnimi imeni: Marijino zaspanje, odhod, preselitev, počitek ... Že od začetka se praznična vsebina ne konča pri Marijini smrti, ampak gre naprej, k njenemu poveljanju in slavnemu vstopu v nebesa. In potem govori o posredniški vlogi. Marija se omenja kot priprošnjica, zagovornica, tolažnica krščanskega ljudstva. V to vlogo je Cerkev verovala vsa stoletja in jo izražala z graditvijo Marijinih cerkva, z uvajanjem Marijinih praznikov ter z molitvami in pesmimi njej v čast.

Po cerkvah vidimo različne Marijine upodobitve: kot mati z detetom, kot kraljica, kot brezmadežna, kot žalostna mati ... Upodobitve so različne, so odraz

Misli Thoughts – Božje in človeške – Misli Thoughts

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetzel | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address):** MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | **Tel.: 03 9853 7787** | **E-mail:** slomission.misli@gmail.com | **Naročnina za 2022** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew:** MISLI, BSB: 06 3142. Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišтво** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor | **Tisk (Printing):** Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne. **Misli na spletu:** Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | **ISSN 1443-8364**

časa in umetnika. Same podobe pa naj ne bi bile predmet češčenja, ampak le pripomoček, da bi vzpostavili stik s tisto pravo Marijo, kot nam jo opisuje Sveto pismo, predvsem evangeliji.

Evangeljsko branje praznika je vzeto iz 1. poglavja Lukovega evangelija in opisuje Marijino srečanje z Elizabeto. Prinaša hvalospev o božjem povišanju nizkih, majhnih, nepomembnih ljudi. Luka polaga ta hvalospev v Marijina usta, le-ta je predstavnica vseh ponižnih ljudi (In Marija je rekla: »Moja duša povečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku, kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice. Glej, odslej me bodo blagrovale vsi rodovi, kajti velike reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto. Njegovo usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo. Moč je pokazal s svojo roko, razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca.

Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne. Zavzel se je za svojega služabnika Izraela in se spomnil usmiljenja, kakor je govoril našim očetom: Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke.«).

Tako radi bi odkrili tisto pravo Marijino podobo. Delno jo odkrivamo v Novi zavezi. Marija je žena iz ljudstva. Po zunanosti ni nič drugačna od drugih. Njeni starši naj bi izhajali iz Judeje. Selitve naj bi torej doživljala že v zgodnjem otroštvu. Tudi njo evangelist opisuje na poti: v Judejo k Elizabeti, v Betlehem, nazaj v Nazaret, pozneje za Jezusom v Jeruzalem.

Marija se je rodila v družini, kjer je bilo edinstveno mesijansko pričakovanje. Začelo se je že pri njenih starših. Pričakovali so mesija, ki so ga napovedovali preroki. Boga obljub so vsak dan doživljali kot živega člana družine. Marija se je na takratne razmere, na rimsko nasilje, na moč zemeljskih vladarjev, naučila gledati z božjimi očmi. Doživlja Boga, ki je blizu iskrenemu človeku. Ona le v Boga polaga svoje upanje. Tako duhovno zgrajena postane odrasla ženska. Dobila je edinstveno božjo ponudbo, naj sprejme otroka, ki bo božji izvoljenec – mesija. Sprejela jo je. In potem se je skupaj z možem Jožefom vsa predala v službo sinu Jezusu. Na zunaj se je seveda, kot vse druge družine, ukvarjala s tistimi vsakdanjimi problemi, kako bodo preživeli. Opravljala je preprosto delo, kot vse

druge matere in žene. Na zunaj se ni dogajalo nič izrednega. V tridesetih letih Jezusovega odrasčanja kakor da je Bog v njem molčal. Trideset let je Marija nosila v sebi skrivnost o božjem izbranju in o skrivnosti svojega sina. Od znotraj pa je njena družina živela za nekaj več. Ni še vedela, kako se bo odvijalo nadaljnje življenje. Vedela je, da v Boga mora popolnoma zaupati, da se Bog ne bo izneveril. In vdano je čakala, da se božje obljube izpolnijo.

Potem pa se je začelo. Sin Jezus je postal znan. Kmalu pa je bil preganjan.

Marija je spremljala njegovo pot, vpijala njegove besede in na koncu doživela sinovo nasilno smrt. Vendar je tudi v dneh njegovega ponižanja ohranila vero v zmago ponižnih, ker je z njimi božja moč. V tej veri je dočakala veliko noč – Jezusovo vstajenje. Jezusovi učenke in učenci so gotovo že prej, v času Jezusovega javnega delovanja, doživljali njeno duhovno veličino; ko Jezusa ni bilo več vidnega med njimi, so prav ob njej poglobljali njegove besede. Zaradi njene stalne povezanosti s kristjani ne omenjamo Marijine smrti, ampak odhod, preselitev, vnebovzetje. To si predstavljamo kot njeno popolno proslavljenje pri Bogu. Od tam pa spremlja božje ljudstvo in mu skrivnostno pomaga. Takšna je Marijina podoba v evangeliju. Če bi jo hoteli izraziti v eni besedi, bi nam največ povedal naziv Mati.

Ob Mariji se spomnimo, da tudi naše življenje teče enolično naprej in se ne dogaja nič posebnega. Marsikdaj se tudi zaplete. Če v teh različnih položajih računamo, da nismo sami, ampak smo prepričani, da je z nami Bog, bomo tudi v vsakdanjosti živeli bolj bogato, ker ji bomo vdihnili duha.

In tako potujemo skozi čas dan za dnem, leto za letom, do konca zemeljskega življenja. A potem? Prepričani smo, da če smo imeli dovolj ljubezni, bomo pri Bogu poveljani. Kristjani verujemo, da nas na tej poti zvesto spremlja Marija kot mati. Naj bo praznik Marijinega vnebovzetja veselo sporočilo, da majhne in ponižne ljudi sam Bog dviga s svojo močjo. Zdaj je res skrit in se zdi, da molči. Zaupajmo z Marijo, da tudi nam, ki sledimo njenemu sinu, pripravlja svetlo bodočnost v njeni družbi.

p. Simon Peter Berlec

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

NOVOMAŠNIKI 2022

Cerkev v Sloveniji ima letos le štiri novomašnike. To so Rok Gregorič iz župnije Ljubljana – Šiška, Janez Meglen iz župnije Krka, Tadej Pagon iz župnije Bistrica pri Trziču in Janez Pavel Šuštar iz župnije Homec. Janeza Meglena je v duhovnika na predvečer praznika apostolov Petra in Pavla v novomeški stolnici posvetil škof Andrej Saje. Ob

tem je spomnil: »Vsak nov duhovnik je za Cerkev vir veselja in znamenje upanja, da nam Gospod daje duhovnih poklicev in da so še tisti, ki slišijo Božje povabilo in nanj odgovorijo.« Na sam praznik pa so bili v ljubljanski stolnici posvečeni še preostali trije. Nadškof Stanislav Zore, ki jih je posvetil, jim je zaželel, naj bodo njihova srca odprta za vse ljudi v Cerkvi. Spomnil jih je na križ, ki ga sprejemajo: »Morda boste s strani sveta doživeli posmeh, zasramovanje, nasprotovanje, morda kdaj celo sovraštvo. Vi svetu vračajte z besedo evangelija. Vaše življenje v odnosu do sveta naj bo takšno, da bo svet iz vaših dejanj in vaših besed spoznaval, kdo je Sin človekov.« Nove maše so imeli prvo

nedeljo po posvečenju, le Janez Pavel je počakal na drugo nedeljo v juliju.

DAN DRŽAVNOSTI 2022

Kot je že običajno, so pred dnevom državnosti v Sloveniji potekale številne prireditve. Že 22. junija je bila v stolnici v Ljubljani maša za domovino. Daroval jo je predsednik Slovenske škofovske konference škof Andrej Saje. Pri oltarju so se mu pridružili drugi škofje in duhovniki, v cerkvi pa verniki ter predstavniki političnega, družbenega, kulturnega in gospodarskega življenja. Pridigo je imel nadškof Stanislav Zore. Spomnil je na pomen hvaležnosti za vse dobro in plemenito v naši bližnji preteklosti, še posebej hvaležnosti za ljudi, ki niso nehali sanjati, niso klonili in niso zbežali ter so udeležili osamosvojitve. »Vedeli so, da bodo pri uresničevanju samostojnosti nosili glavo v torbi. Nobenega zunanjega zagotovila niso imeli, da bo njihovo prizadevanje uspelo. Vedeli so sicer, da za njimi stoji skoraj 90 odstotkov prebivalcev Slovenije, seveda pa nikakor niso bili naivni, da se ne bi zavedali, da je preveč tistih, ki o osamosvojitvi Slovenije govorijo s stisnjenimi zobmi in s figo v žepu; ki govorijo o sanjah, ne da bi tudi sami sanjali.« Nadškof Zore se je dotaknil 30. obletnice vzpostavitve diplomatskih odnosov med našo državo in Svetim sedežem ter opozoril na nerešena odprta vprašanja med obema. »Žal doslej ni bilo videti neke konkretne pripravljenosti za nadaljnje prizadevanje, da bi obravnavali odprta vprašanja. Nikoli

ni bil primeren čas, ali pa razmere niso bile ugodne. Upajmo, da bo vlada, ki je prevzela vodenje države Slovenije, našla pripravljenost za obravnavanje odprtih vprašanj.« Nadškof Zore se je zahvalil vladi Janeza Janše, ki je vodila našo državo v izjemno zahtevnih razmerah pandemije ter s svojimi ukrepi obvarovala številna življenja in mnogim olajšala vsakdan. »Žal so določene skupine in stranke ponovno pokazale nesposobnost za sodelovanje in so na vse načine oteževale reševanje hudih zdravstvenih in gospodarskih problemov ...« je spomnil. Za novo vlado je prosil Božjega blagoslova. Na predvečer praznika sta se na slavnostni seji sestala državni zbor in državni svet. Na osrednji proslavi na Kongresnem trgu je spregovoril predsednik države Borut Pahor. Potegnil je vzporednice med časom osamosvajanja in aktualnimi razmerami. Opozoril je na zaostrene razmere v svetu in poudaril, da obdobje pred nami zelo verjetno ne bo čas običajnih problemov in enostavnih rešitev. Ključno je, da nakopičene probleme rešujemo strpno, preudarno in razsodno, v trenutnih razmerah pa da je nujno okrepiti tudi demokracijo, njene ustanove in vrednote. Državne proslave na predvečer praznika se je udeležil politični vrh, a brez premierja Roberta Goloba, ki je bil v Bruslju. Proslavo na Kongresnem trgu sta umetniško zasnovala Klemen Dvornik in Tomaž Letnar; osrednje sporočilo je bilo, da je zgodovina osebna, prihodnost pa skupna.

ZLATOMAŠNIK ŠKOF GLAVAN

Zadnjo nedeljo v juniju je upokojeni novomeški škof Andrej Glavan obhajal zlato mašo. V stolni cerkvi na Kapitlju se

je Bogu zahvalil za 50 letu duhovništva. Pri oltarju se mu je pridružilo šestnajst škofov, več kot šestdeset duhovnikov ter poleg domačih in prijateljev še množica vernikov. Pridigal je ljubljanski nadškof Stanislav Zore. Najprej je predstavil duhovniško pot slavljenca, zatem se je ustavil pri nedeljski Božji besedi in temu dodal svoje razmišljanje. Jeseni 1943 v Soteski pri Dolenjskih Toplicah rojeni Andrej Glavan je na pot duhovništva stopil šele po vojaščini. V bogoslovje je na presenečenje mnogih vstopil z diplomom kemijskega tehnologa. Vsa duhovniška leta je deloval na območju Škofje Loke: v Loki, Suhi in Stari Loki, kjer je bil kaplan, župnik, dekan in arhidiakon. Od leta 2000 je bil pomožni škof v Ljubljani, kratek čas upravitelj ljubljanske nadškofije in nazadnje prvi škof novomeške škofije. Nadškof Zore je nagovor sklenil z besedami: »Dragi gospod škof Andrej, hvala vam, ker ste nam zgled delavnosti, svobode srca in krotkosti služenja. Hvala vam, ker živite po svojem škofovskem geslu: *Karkoli vam reče, storite*.« Obenem mu je poklonil repliko prstana mučeniškega škofa, Božjega služabnika Antona Vovka, ki je bil v svojem trpljenju povezan z Novim mestom. Škof Glavan je ob koncu povedal, da je mnogim, predvsem pa

Bogu, hvaležen, da je postal duhovnik: »Vse, zlasti pa duhovništvo, je milost, in tega se ob zlati maši bolj zavedam kot ob novi maši!«

SLS DOBILA NOVEGA PREDSEDNIKA

Prvo soboto v juliju je na Igu potekal volilni kongres Slovenske ljudske stranke. Zadnji predsednik Marjan Podobnik je po parlamentarnih volitvah aprila napovedal umik z vrha stranke. Nasledil ga je edini kandidat Marko Balažic, znan kot tiskovni predstavnik in govorec gibanja Povežimo Slovenijo. Kot je dejal, želi graditi stranko na njeni dediščini in hkrati nagovarjati izzive sedanjega časa. V predstavitvi je med drugim povedal: »Slovenska ljudska stranka mora zopet postati močna zmerna stranka, ki bo sledila viziji Ivana Omana, da Slovenija potrebuje liberalno državo in konservativno politiko. Liberalno v smislu, da se država ne vmešava v zadeve, ki se lahko urejajo brez nje, konservativno pa v smislu, da se velja držati najprej preverjenih stvari, ne pa eksperimentirati, kjer za to ni potrebe.«

PRIZNANJE LOJZETU PETERLETU

Ob letošnjem prazniku domovine je predsednik osamosvojitvene vlade Lojze Peterle prejel odličje svetih bratov Cirila in Metoda za zvesto služenje

Cerkvi med Slovenci. Izročil mu ga je predsednik Slovenske škofovske konference, novomeški škof Andrej Saje. V utemeljitvi piše, da je Peterle s svojim družbenim angažiranjem pokazal pomen in edinstveno vlogo krščanstva v slovenski družbi ter v evropskem prostoru, svojo versko pripadnost pa je uporabil kot sredstvo za spoštljiv in odprt dialog. Peterle je v zahvali povedal, da je vesel tega priznanja. Ponosen je, da je doživel ta čas, ki ga sam imenuje »nasmeh zgodovine«.

DOBRODOŠLI DOMA

V Ljubljani in Novem mestu je prvi konec tedna v juliju potekalo tradicionalno srečanje Slovencev iz zamejstva, izseljenstva in domovine z naslovom Dobrodošli doma. Prvi v sklopu dogodkov je potekal že v četrtek v Narodni in univerzitetni knjižnici v poklon Jožetu Plečniku ob 150. obletnici rojstva. V petek in soboto so se dogodki vrstili v Novem mestu, kjer so se med drugim na Glavnem trgu predstavile slovenske skupine z vsega sveta. Sklepni del srečanja Dobrodošli doma je bil v nedeljo v Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani. Zaznamovala sta ga 28. tabor Slovencev po svetu in 30. obletnica Izseljenskega društva Slovenija v svetu.

SLOVO BORISA PAHORJA

Tridesetega maja je na svojem domu v Trstu v 109. letu starosti umrl zamejski pisatelj Boris Pahor. Ob njegovi smrti je predsednik države Borut Pahor zapisal: »Boris Pahor je bil, z besedami Draga Jančarja, človek s prepovedanimi sanjami, ki so postale resničnost. Bil

je očividec, pričevalec, opominjevalec. Vest slovenstva, Evrope in sveta. Človek, ki je zase terjal svobodo, da misli drugače, in je to enako svobodo zahteval tudi za druge. Nemogoči potnik skozi zgodovino je s svojo neverjetno življenjsko silo postal predvsem navdihovalec. Zaradi njega vemo, da si lahko upamo sanjati prepovedane sanje. Bil je pisatelj brez meja, državljan sveta, človek srca.« Na kratko bi ga lahko predstavili takole: rodil se je 26. avgusta 1913 v Trstu. Ob Alojzu Rebuli je bil najpomembnejši slovenski ustvarjalec v Italiji v 20. stoletju. Sprva je pisal črtice in novele, kasneje se je posvetil romaneskni prozi. Njegove novele so izšle v zbirkah *Moj tržaški naslov*, *Kres v pristanu*, *Na sipini*, *Varno naročje ...* Med romani pa so najbolj znani: *Mesto v zalivu*, *Vila ob jezeru*, *Onkraj pekla so ljudje*, *Zatemnitev*, *V labirintu*, *Nekrópola ...* V slednjem je opisal svojo izkušnjo taborišč in z njim trideset let po izidu zaslovel tudi po Evropi, ko je bil roman preveden še v francoščino in italijanščino. Boris Pahor je pri tržaškem Zalivu leta 1975 skupaj z Alojzom Rebulo pripravil brošuro *Edvard Kocbek, pričevalec našega časa*, ki je v Sloveniji sprožila prve javne odzive na poboj domobrancev po koncu vojne. Pahor je bil kot otrok priča požigu Narodnega doma v Trstu; osebno je izkusil tri totalitarizme dvajsetega stoletja – fašizem, nacizem in komunizem.

UMRL KAJETAN GANTAR

Na praznik sv. Rešnjega telesa, 16. junija, je umrl klasični filolog, prevajalec, pisatelj in akademik Kajetan Gantar. Rojen 11. oktobra 1930 v Ljubljani, otroštvo preživel v Celju, tam začel gi-

mnazijo in jo nadaljeval v Ljubljani. Kot ministrant se je navdušil za latinščino. Maja 1945 odšel z očetom na Koroško in po vrnitvi kmalu občutil krutost osvoboditeljev, saj so ga kljub mladostnosti zaprli. Klasično filologijo je končal z doktoratom, učil na gimnaziji na Ptuj, se izpopolnjeval v nekaterih evropskih prestolnicah in zatem dobil službo profesorja latinščine in književnosti na filozofski fakulteti v Ljubljani; predaval je tudi grško književnost. Bil je odličen prevajalec antične književnosti. Začel je z rimsko liriko in pripravo njene antologije, za kar je prejel Sovretovo nagrado. V naslednjih desetletjih so sledili prevodi in posodobitve najpomembnejših del antične književnosti, od Ajshila, Aristotela, Homerja, Horacija do Avgušтина ter drugih pesnikov, dramatikov in filozofov. Pridružil se je ekipi prevajalcev Svetega pisma ter prevedel Apostolska dela in več starozaveznih knjig. Po njegovih besedah je antika tlakovala pot Kristusu; antika je svet, ki še danes živi, svet, ki ga srečujemo povsod okrog sebe, svet, ki ga nosimo v sebi, je dejal. Kajetan Gantar se je posvečal vplivom antike na slovensko književnost. Bil je član SAZU, nekaterih akademij po Evropi in raznih mednarodnih združenj. Na stara leta je napisal tri knjige spominov: *Utrinki ugaslih sanj*, *Zasilni pristanek* in *Penelopin prt*. Simbolično so njegovo žaro krasili trije trakovi – nedokončani Penelopini prti, o katerih je pri pogrebni maši na Žalah v Ljubljani spregovoril njegov študent, pozneje sodelavec in prijatelj br. Miran Špelič. Prvega je stkal sam, drugega skupaj z vsemi, ki jih je srečeval v življenju, tretjega pa je stkala Božja roka.

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM

47 Young Avenue, West Hindmarsh SA 5007

Poštni naslov: PO Box 156, WELLAND SA 5007

P. David (mobilni tel): 0497 097 783; Telefon v Melbournu: 03 9853 7787;

E-mail: slomission.adelaide@gmail.com

Zimski meseci tudi v Adelaidi niso ravno prijetni. Na srečo se je z zimskim sončevim preobratom (solsticijem), ki je nastopil 21. junija, dan pričel vsaj počasi podaljševati. V Avstraliji v maju res niso cvetele šmarnice (imeli pa smo šmarnične pobožnosti), v juniju pa je okrog cerkve še cvetelo nekaj vrtnic, ki so zaznamovale našo pobožnost do Srca Jezusovega.

Tretjo nedeljo v maju (22. maja 2022) je v Adelaidi **Marijanska procesija**, ki

se odvi-ja vsako leto že od leta 1949 dalje. Z zastavami in banderi se zberejo udeleženci iz posameznih župnij in

Zbiranje pred procesijo

narodnih skupnosti. Letos je bila že drugič na adelaidskem razstavišču (Adelaide Showgrounds), v glavni areni razstavišča; prej je bila procesija v parku bližje mesta. Vsako leto je izbrana Marijina podoba, ki »vodi« procesijo. V podporo Ukrajini in njenemu narodu je bila letos izbrana **Vyshhorodska Mati Božja**, procesija pa se je začela z

Area of ethnic concentration of Slovenes in Europe.

OUR LADY of Brezje symbolizes the Christian faith of the Slovenian people. Slovenes accepted Christianity in the Eighth Century and devotion to Mary has been a hallmark of religious practice in Slovenia ever since. Hundreds of shrines are dedicated to the Blessed Lady; indeed, the very first Slovenian church, Gospa Sveta in Carinthia, was built in her honor.

The most famous Marian shrine in Slovenia is at Brezje. It is said to be the quintessence of the Catholic faith in Slovenia. Throughout the years, Marija Pomagaj z Brezjij frequently has been called, and in 1907 was solemnly crowned, Queen of Slovenia.

Since the early 1970s, the many annual observances at the Brezje shrine have included a day of prayer for the spiritual well-being of Slovenian emigrants.

Marija Pomagaj z Brezjij
(Our Lady of Brezje)

MARIJA POMAGAJ Z BREZJIJ PROSI ZA NAS

Altar, Slovenian Chapel of Our Lady of Brezje, National Shrine of the Immaculate Conception, Washington, D.C.

Mary, Help of Christians
Patroness of Slovenia
Honored each May 23rd

Spominska podobica iz leta 1976

ukrajinsko himno. Vodil jo je nadškof Patrick O'Regan, pridigal pa je kaplan ukrajinske skupnosti v Adelaidi, Paul Babie.

Procesije smo se udeležili tudi člani slovenske skupnosti. Hvala Albini Kalc in Angeli Dodič, ki sta prišli v narodnih nošah, in hvala Matiju Polajžerju, ki je nosil bandero naše Marije Pomagaj.

Tako je naša skupnost tudi počastila **Marijo Pomagaj, Kraljico Slovencev in zavetnico Avstralije**, dva dni pred njenim praznikom 24. maja. Na predvečer praznika pa smo bili povabljeni, da po svojih domovih prižgemo svečke in izrazimo hvaležnost za naša krščanska slovenska narodna izročila, »ki so stoletja vodila naš rod v domovini in oblikujejo danes nas v svetu in po nas narode, med katerimi živimo,« kot so zapisali na podobici slovenski rojaki, ki so se leta 1976 zbrali

na evharističnem kongresu v Philadelphiji v Združenih državah Amerike.

Zadnjo nedeljo v maju smo praznovali **Gospodov vnebohod**. Praznik je tradicionalno sicer 40 dni po Kristusovem vstajenju, ker pa to pade na četrtek, so ga v nekaterih deželah prenesli na nedeljo, da ga lahko kot skupnost lepše praznujejo. Tudi v Avstraliji ga tako praznujemo na nedeljo. Deset dni po Gospodovem vnebohodu pa je **praznik bin-kosti**, ko je Jezus od Očeta

VSako leto, na predvečer praznika Marije iz Brezjij, ki varuje slovenski narod in slovenska izročila v svetu, to je 23. maja zvečer, bomo v svojih domovih prižgali sveče in preživeli večer v mislih na krščanska izročila, ki so stoletja vodila naš rod v domovini in oblikujejo danes nas v svetu in po nas narode, med katerimi živimo.

VABIMO Slovence v domovini in vse rojake slovenskega izročila v svetu, da se nam pridružijo

Spomenico je predložil Koordinacijski Odbor za Slovensko Udeležbo na 41. Mednarodnem Evharističnem Kongresu v Filadelphiji leta 1976. In jo je soglasno sprejelo nad 700 udeležencev med zaključnimi slovesnostmi, ki jim je predsedoval škof Janez Jenko iz Kopra.

This publication is provided through the generosity of the American Slovenian Catholic Union (K.S.K.J.), Joliet, Ill.

EVERY YEAR on the eve of the Feast of Our Lady of Brezje, the Patroness of the Slovenian people and Protectress of the Slovenian heritage, on the 23rd of May, we will light a candle in our homes and spend the evening in meditation.

We will reflect on the Christian values and traditions that guided our people through the centuries, that mold us today and through us the nations where we live.

WE INVITE all Slovenes to join us in this observance.

Resolution presented by the Coordinating Committee for Slovenian Participation in the 41st International Eucharistic Congress in Philadelphia in 1976 and unanimously endorsed by the more than 700 Slovenes participating in the concluding ceremonies, at which Bishop Janez Jenko of Koper presided.

poslal apostolom obljubljeni dar Svetega Duha.

Praznika Svete Trojice, ki je bil drugo nedeljo v juniju, nismo praznovali skupaj, **Praznik Svetega Rešnjega Telesa in Svete Rešnje Krvi**, ki je bil naslednjo nedeljo, pa smo prenesli na četrto junijsko nedeljo, ko smo spet imeli slovensko mašo v naši cerkvi. Po maši smo imeli **telovsko procesijo**, a ker je bilo vreme negotovo, je bila kar v cerkvi. Hvala Angeli Dodič, ki je prip-

ravila oltarje. Prvi oltar in blagoslov je bil pri glavnem oltarju, drugi oltar je bil postavljen pred Sveto Družino in tretji pred Marijo Pomagaj.

Ta dan smo praznovali tudi **dan državnosti naše prve domovine Republike Slovenije** v spomin na razglasitev samostojnosti naše prve domovine 25. junija pred enaintridesetimi leti. Slovenijo in rojake v domovini ter po svetu smo vključili v naše molitve pri sveti maši, ob koncu nas je na kratko nagovoril in nam voščil častni konzul Republike Slovenije za Južno Avstralijo, g. Jadran Vatovec, zapeli pa smo tudi slovensko himno, ki smo ji dodali še drugo kitico Zdravljice – da ne bo v himni, ki je 7. kitica Zdravljice, omenjen samo »vrag«, ampak bomo klicali nad našo domovino tudi Božjega blagoslova:

*Komú napred veselo
zdravljico, bratje! čmo zapét!
Bog našo nam deželo,
Bog živi ves slovenski svet,
brate vse,
kar nas je
sinov sloveče matere!*

Proslava v počastitev dneva državnosti slovenskega državnega praznika, je bila popoldne v Slovenskem klubu.

Častni konzul Jadran Vatovec s harmoniko, pevka Ana Likar in novoodkriti pevski talent, Rosemary Poklar.

MAŠE V NAŠI CERKVI: 24. julija (17. nedelja med letom), **31. julija** (18. nedelja med letom), **7. avgusta** (19. nedelja med letom), **28. avgusta** (22. nedelja med letom), **4. septembra** (23. nedelja med letom), **25. september** (26. nedelja med letom – Slomškova), **2. oktobra** (Frančiškova in rožnovenska nedelja). Maše so vedno ob 10. uri dopoldne.

SREBRNA MAŠA P. SIMONA PETRA BERLECA v župniji Ljubljana – Vič, 12. junija 2022

»Vprašaj vendar živali, da te poučijo, in ptice pod nebom, da ti oznanijo. Poprosi zemljo, da te pouči in ribe v morju ti bodo povedale. Katera izmed vseh teh ne ve, da je to naredila Gospodova roka?« (Job 12, 7-9)

Čudovita junijska nedelja na dvanajsti dan meseca rožnika se je razbohotila v vsej svoji lepoti in toploti brez slehernega oblaka na nebu. Tudi to je naredila Gospodova roka.

V župniji Ljubljana – Vič sta se združili dve pomembni praznovanji. Vsakoletno župnijsko žegnanje se je v zavetju Antona Padovanskega ovekovečilo z darovanjem srebrne maše p. Simona Petra. Množica vernikov od vsepovsod je precēj pred začetkom slovesnosti začela polniti veličastno cerkev, ki je bila zgrajena na začetku dvajsetega stoletja in lahko sprejme 2000 vernikov. Tega dne tolikšne množice resda ni bilo, bila pa je, glede na nevarnost okužb z virusom covid-19, polna, seveda s primernimi medsebojnimi razmaki. Maša je bila taka, kot mora biti,

nadvse slovesna. Izstopala pa sta dva dogodka: slavnostna pridiga in zahvala ob koncu maše. P. Peter Lavrih, izbrani pridigar, je svoj nagovor izpeljal nepredvidljivo in zelo posrečeno. Povabil je p. Simona Petra, da sta skupaj obujala spomine o poti odločanja za duhovniški poklic. Bilo je spontano, prisrčno, nepozabno! Tudi pri tej slovesnosti je delovala Gospodova roka.

Ob koncu mašne daritve je gospa Tatjana Oven, župnijska sodelavka, v zahvali povedala tole:

Spoštovano oltarno občestvo, dragi pater Simon Peter, spoštovani ostali duhovniki!

V naši župniji svetega Antona Padovanskega smo se zbrali, da skupaj z našim viškim someščanom praznujemo obletnico mašniškega posvečenja, ki jo

praznično imenujemo kar srebrna maša.

Ko te je Bog poklical, si mu odgovoril »zgodi se«, tako kot pred tisočletji Jezusova mati Marija. Pot te je iz rojstne župnije svetega Antona Padovanskega, kjer si obhajal novo mašo, vodila najprej k frančiškanki, k sv. Lenartu v Novo mesto.

Novo mesto

Verniki so te hitro sprejeli za svojega. To velja še posebej za otroke – med njimi ministrante. Sprejele so te skupine zakoncev. Ne gre pozabiti na priljubljeno Frančiškovo Lenartovo mladino. Takole se te spominjajo: »Pridige je imel zelo kratke in neposredne. Poskrbel je za obnovo bolnišnične kapele, ki je bila dolga leta skladišče za inštrumente. V njej je poskrbel za obnovljeni križ, obnovil je pomembne freske. Kapelo je blagoslovil še

pokojni, izjemno priljubljeni nadškof Alojz Uran.

Znal si pa tudi ljudi dobronamerno vznemiriti. Spoštoval si lepoto liturgije in med njo rad lepo prepeval. Zlasti pa si gojil ljubezen do jaslic, ki so si jih hodili ogledovat ljudje od blizu in daleč. Novost pri teh jaslicah je bila ta, da so se v njih pojavile vse vrste različnih živali.

Vsebinsko si prenovil tudi Lenartov dom in obudil bogato izročilo tako imenovanega praškega Jezuščka.

Mladina se te spominja po letovanjih v Strunjanu, saj si marsikoga prav ti naučil plavati. Z animatorji si se v svojski skupini FLA dobival vsako leto pred božičnimi prazniki in poletnimi počitnicami v kitajski restavraciji. S prvoobhajanci in z birmanci si hodil po rovih, skopanih med prvo svetovno vojno pod Sveto Goro.

Tvoji verniki vedo povedati, da se še danes z večino izmed njih, kljub temu da deluješ na oddaljeni avstralski celini, pogovarjaš po Skypu. Še danes se te spominjajo v svoji molitvi in so ti hvaležni za 13 let, ki si jim jih posvetil.

Tromostovje

Čeprav si težko zapuščal Novo mesto, te je pot pripeljala k Marijinemu oznanjenju v Ljubljano. Tudi tu si se razdaljal vernikom, ki se te še danes spominjajo.

Sveta Gora

Pot te je nato pripeljala na Sveto Goro, kamor sta odšla skupaj s patrom Pepijem. Leto 2013 je bilo na Sveti Gori leto premestitev. Odideta gvardijan in duhovni voditelj novincev, prideta pa, v prenesenem pomenu, sv. Pavel in sv. Peter – p. Pepi in p. Simon Peter.

P. Pepi nemudoma seže po vsej Božji razpoložljivi bojni opremi. Gre za »opasač resnice«, »oklep pravičnosti«, »ščit vere«, »čelado odrešenja«, »meč Duha«, da lahko v priložnostnih duhovnih obnovah oznanja skrivnost evangelija.

P. Simon Peter pa z zagnanostjo apostola Petra zgrabi meč, a z njim ne seka uhljev Kristusovih nasprotnikov, pač pa kot rektor svetogorskega svetišča klesti nepotrebno znotraj in zunaj zidov mogočne bazilike. Z globokimi duhovnimi mislimi se v homilijah zna dotakniti srca slehernega romarja, naj gre za preprostega pohodnika – teh je na Sveti Gori vedno nekaj, tudi v najbolj neprijaznem vremenu in ne glede na letni čas – ali pogostega romarja, ki prihaja na Goro poglobljat svojo vero. Kot gvardijanu mu je bilo zaupano glasilo *Svetogorska Kraljica*, ki izhaja trikrat na leto. Karkoli zapiše v njem, je vredno, da se večkrat prebere. A ne samo to. V njegovih

rokah je bila vsa t.i. postavitve prispevkov ter oprema s slikovnim gradivom. Vse to je moral največkrat opraviti v rekordno kratkem času, tik pred oddajo v tisk. Njegov umetniški talent je bilo mogoče zlahka zaznati ob jaslicah – takih v svetogorski baziliki še ni bilo, ne pred njim in ne za njim. Ko je leta 2016,

po odhodu p. Pepija s Svete Gore, prevzel še službo gvardijana, je na njegova pleča padla tudi postavitve dveh zelo odmevnih razstav – jaslic in pirhov –, ki se že dve desetletji pripravljata na Sveti Gori. Na videz skoraj mimogrede ju je postavil tako, da sta očarali vsakega obiskovalca. Tudi zunanost bazilike je vztrajno dobivala novo podobo. Med največje njegove podvige pa sodi obnova gostišča s pomenljivim imenom *Restavracija Pri Kraljici Svetogorski*, tudi z bistrojem poleg nje, ki je svoje gostoljubje ponudil romarjem že nekaj let prej.

Vprašajmo pa se tudi, kateri svetogorski dogodek si je p. Simon Peter shranil na srčno stran? Skoraj gotovo leto 2017 – tristoto obletnico kronanja podobe Kraljice Svetogorske. To je bilo leto mnogih nepozabnih dogodkov, leto, ki je terjalo veliko napornih priprav, ki so vsem navrgle razkošje duhovnega bogastva.

Vsak človek je velika skrivnost – pravijo, da je veselje v malem. Vsak duhovnik pa je še večja skrivnost. Z nevidnimi nitmi se tke na Gospoda. In vsak svetogorski pater mora biti nekakšen posebnost, ki zna sveti kraj obogatiti s svojimi enkratnimi lastnostmi. Lahko privihra na Goro kot burja in v sunku burje tudi odide. Lahko pa pristopi v šepetu jutranje sapice in odide skoraj neopazno.

A ne glede na to, kako pride in odide, za seboj pušča sled, ki ostane.

Hvala, p. Simon Peter, za – to si dovolim reči – tvojih vihnih šest let na Sveti Gori!

Avstralija

Vedno si sanjal, da bi odšel v misijon v Avstralijo. Ta želja se ti je leta 2020 tudi izpolnila. Prišel si v čisto drugo okolje, kjer si nasledil patra Cirila Božiča. Vedel si, da naši zavedni Slovenci in njihovi potomci potrebujejo domačega dušnega pastirja. Vem, da te imajo zelo radi. Od patra Cirila Božiča si prevzel tudi izdajanje mesečnika za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji – *Misli*.

Kolikor te poznam, vem, da se tudi v slovenskem misijonu sv. Cirila in Metoda razdajaš svojim vernikom tako, kot si se jim v domovini.

Saj misijon ni samo versko, ampak tudi kulturno, socialno in izobraževalno središče.

Pater Simon Peter, v svojem in v imenu vseh župljanov viške fare in vseh far, kjer si deloval, se ti zahvaljujem za ves trud, molitve in drugo delo. Ostani zdrav in Bog naj te ohrani še dolgo med nami.

Dodatek: Voščilo, z večnimi besedami izrečeno:

Tukaj sem, pošlji mene! (Iz 6, 8)

Stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj. (Raz 3, 20)

Rekla sta mu: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.« (Lk 24, 29)

Eno prosim Gospoda; to bi rad dosegel, da bi prebival v Gospodovi hiši vse dni svojega življenja, da bi gledal Gospodovo milino, in občudoval njegovo svetišče. (Ps 27, 4)

Blagosloví naj te Gospod in te varuje. Gospod naj dà sijati svoje obličje nad tabo in naj ti bo milostljiv. Gospod naj dvigne svoje obličje nadte in ti podeli mir. (4Mz 6, 24-26)

»Rabi, kje stanuješ?« – »Pridita in poglejta!« (Jn 1, 38-39)

Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in postavil, da pojedete in obrodite sad in vaš sad ostane. (Jn 15, 16)

Oglasil se je Peter in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« Jezus mu je dejal: »Pridi!« (Mt 14, 28-29)

Mlad sem še bil in preden sem šel na potovanje, sem hrepenel po modrosti v svoji molitvi; pred templjem sem prosil zanjo in do konca jo hočem iskati. (Sir 51, 13-14)

Ali pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim. Glej, na obe dlani sem te napisal. (Iz 49, 15)

Še preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal; preden si prišel iz materinega naročja, sem te posvetil, te postavil za preroka narodom. (Jer 1, 5)

Nikar se ne boj, saj sem te odkupil, poklical sem te po imenu: moj si! Ko pojdeš čez vodo, bom s teboj, ko čez reke, te ne poplavijo, ko pojdeš skozi ogenj, ne zgoriš in plamen te ne bo ožgal. (Iz 43, 1-2)

Izbral sem pot zvestobe, tvoje sodbe postavljam najvišje. (Ps 119, 30)

Kelih odrešenja bom dvignil in klical bom ime Gospodovo. (Ps 116, 13)

Učenik, h komu naj gremo? Ti imaš besede večnega življenja in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Božji Sin. (Jn 6, 68-69)

P. Simonu Petru Berlecu, »potomcu« apostola Petra: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kot tile?« – »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim.« – »Pasi moje ovce!« (Jn 21, 15-17).

Naj vas na vseh vaših poteh vedno vodi Gospodova roka!

Petra Zavrtanik

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHDIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

V teh zimskih, letos res kar mrzlih dneh, smo, cerkveno gledano, v času med letom (nedelje med letom), liturgična barva je zelena. V prvih dneh junija sem za slabih štirinajst dni po več kot dveh letih obiskal domovino Slovenijo, kjer sem v nedeljo, 12. junija 2022, v svoji rodni župniji sv. Antona Padovanskega na Viču v Ljubljani, daroval zahvalno mašo za 25 let duhovniškega služenja. Ko sem se v nedeljo, 19. junija ponoči, vrnil v Avstralijo, je z menoj na obisk prišla tudi moja sestra Ana. Navzoča je bila pri moji zahvalni srebrni maši, ki sem jo v Kewju daroval na svoj rojstni dan, 26. junija. Vesel sem bil domačnosti praznovanja in vsega spre-

kar ste mi pripravili. Rad bi vsakemu posebej izrekel en velik hvala. Mi pa v teh dneh roji po glavi dvojne misli. Prva je izpod peresa duhovnika Karla Gržana: »Pred sabo ne moremo zbežati. Potrebno se je sprejeti v svoji resničnosti in iz sebe nekaj narediti! Naša resničnost je dobro in zlo. Če smo do sebe iskreni, bomo lahko obvladovali – preraščali zlo in se zavestno odločali za to, kar je vredno. Pogosto se ukvarjamo s problemi drugih, ker se bojimo, ker se ne znamo, ker se ne zmoremo soočiti s svojimi. Ne boj se spre-

jeti in živeti svojo osebno resničnost. Najlepši življenjski trenutki so, ko prejemamo in dajemo ljubezen. Toda, da se lahko podarjamo iskreno, se moramo soočiti s seboj in sprejeti sebe v svoji resničnosti. Stopiti pred Boga in se povrniti k svoji izvornosti. Vzljubiti sebe v svoji osebnosti. Le kdor je sprejel sebe in se ima rad, bo lahko sprejel bližnjega v njegovi resničnosti in ga vzljubil.« In druga od meni zelo ljubelega duhovnika Phila Bosmansa. Takole piše: »Povsod, v vsaki skupnosti in pri vsakem delu, pride čas, ko si vsega do grla sit, ko misliš, da ne moreš več. Delo, ki te je spočetka tako veselilo, je postalo dolgočasno, ljudje pa, s katerimi si navdušeno začel delati, se ti zdijo nemogoči. Če tedaj vse skupaj pustiš, ne boš za nikogar in za nič več vreden. Srečo in uspeh boš doživel šele, ko se boš naučil: vzdržati. Vzdržati teden dni dlje je skrivnost sleherne zmage. In če moreš vzdržati še eno leto, boš osvobojen muhavosti trenutka, tedaj si

boš utrdil značaj. Danes se vse preveč govori o kupni moči in premalo o moči volje, o moči, da vzdržiš. Biti zvest ni težko, kadar gre vse gladko. Zvestobo dokažeš takrat, kadar gre vse narobe.« Tudi žegnanje v čast zavetnikoma naše cerkve, svetima bratoma Cirilu in Metodu, smo slovesno praznovali v nedeljo, 3. julija 2022. Najprej z mašo, pri kateri smo se zahvalili za vse milosti, ki jih iz nedelje v nedeljo prejemamo v tem svetišču, in ob skupni mizi tudi po njej. Hvala vsem za prinesene dobrrote in Društvu svete Eme, ki je poskrbelo za njihovo postrežbo.

ZAHVALA OB MINULEM ŽEGNANJU

Še posebej se zahvaljujem Božji ljubezni, ki jo s p. Davidom okušava po dobrotnikih, po zvestih sodelavcih, po skritih molilcih, po vseh, ki na tak ali drugačen način kažete, da ste najini sopotniki. Hvala Vam za vsak izraz

podpore, za vsako toplo misel, za vsako delovno uro, ki ste jo pustili v Kewju. Še posebna zahvala pa velja Vsem, ki

si od svojega odtegujete, da darujete za potrebe slovenskega misijona. Bog, ki vse vidi, naj Vam bo bogat plačnik.

Slovesni praznik MARIJINEGA VNEBOVZETJA bo v ponedeljek, 15. avgusta. Ob 10. uri bo slovesna maša, pri kateri bomo obnovili posvetitev slovenskega naroda Materi Božji.

Praznovanje OČETOVSKEGA DNE bomo imeli teden dni pred samim praznikom, v nedeljo, 28. avgusta 2022.

SLOMŠKOVO NEDELJO bomo pri nas obhajali v nedeljo, 18. septembra 2022. Naš bl. škof Anton Martin Slomšek je zapisal: »Za nebesa si nabirajte zakladov! Kar bomo tukaj vsejali, bomo tam vekomaj želi. Kakor staro leto bo minilo naše življenje, dobra dela pa nam bodo ostala«.

ZAKONSKE JUBILEJE (10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50, 55, 60 ...) bomo praznovali v **nedeljo, 16. oktobra 2022, ob 10. uri**. Prosim, če sporočite, kdo praznuje, in ne recite: »Saj ni potrebno!« ali pa »Midva ne praznujeva.« Verjemite, praznovati je treba, ker je človek tudi bitje, ki praznuje.

Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kew, še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

Še naprej Vas prijazno vabim, da se v prihodnosti vsaj kdaj udeležite tudi petkove maše ob 10. uri (am). Ob petkih je tudi več možnosti in časa za pogovor.

KRST

XAVIER MAX in OSCAR IAN RODFORD LEE sta v soboto, 21. maja 2022 ob 9.30, v naši cerkvi v Kewju prejela zakrament sv. krsta. Čestitke staršema Hamishu Marku in Marie Elizabeth Rodford Lee, roj. Pišotek, ter botrom Natashi Leaumont in Alastirju Leeju ter Damianu Pišotku in Rebeci Miles.

ODŠLI SO

IVAN (John) TREBŠE je umrl v četrtek, 19. maja 2022, v bolnišnici Austin Hospital v Heidelbergu. Rodil se je 13. junija 1933 v Gorizii. Od njega smo se poslovili v četrtek, 26. maja 2022. Ob 10.30 je bila maša zadušnica, ob 13.45 (1.45 pm) pa smo ga pokopali na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. Odraščal je na majhni kmetiji in bil zelo mlad priča drugi svetovni vojni. Po njej je odšel v internat v Split na Hrvaškem. Njegova mati je umrla, ko je bil še najstnik. Prisilno služenje vojaškega roka je služil kot častnik artilerijskega oddelka jugoslovanske vojske, nato pa je postal gozdar. Nekaj mesecev po tem, ko je spoznal bodočo ženo Afro, se je pri 23 letih odločil, da mora zapustiti Jugoslavijo. Svojo ljubljeno je prepričal, naj mu sledi, in tako sta iz Jugoslavije pobegnila prek Italije, se tam poročila in leta 1958 prišla v Avstralijo. V Melbourneu sta poznala Afrinega brata Viktorja in živela pri njem, dokler nista dobila svojega doma v okrožju Altona North. Trdo sta delala in varčevala. Vzgojila sta sina Johna in hčerko Sonjo, ju podpirala pri izobraževanju, vključno s študijem na univerzitetni ravni. Po pripovedi sina Johna so bile Ivanove najboljše lastnosti njegova poštenost, obsežno znanje in intelekt ter nenavadna sposobnost, da je imel vedno prav. Znal je poslušati, razmisliti in nato ponuditi nepristransko stališče, ki je temeljilo na odmerjeni modrosti. Njegov nasvet ali napoved sta se neizogibno izkazala za pravilna. Živel je dolgo in srečno življenje. Šele pred nekaj leti je začel trpeti zaradi Parkinsonove bolezni. Njegovo telo je bolezen sicer opustošila, njegov um pa je vse do zadnjega ostal

izjemno močan. Ivan je bil človek, ki je mnogim prinesel obilo veselja.

Sočutje ženi Afri, sinu Johnu, hčerki Sonji, vnukinjam Kylie, Alexandri, Taji in Shelby; vnuku Alexu; pravnukom Pii, Piper, Zacu, Maxu in Magnolii, ter sestri Majdi in bratu Slavku v Kromberku v Sloveniji.

LORETTA TOSTOVRŠNIK, rojena NIKPALJ, je umrla v nedeljo, 19. junija 2022, v bolnišnici Monash Medical Centre Hospital. Rodila se je 4. junija 1946 v Zadru. Od nje smo se poslovili v četrtek, 30. junija 2022, ob 11.15 v kapeli Wilson Chapel na pokopališču Springvale Botanical Cemetery. Po slovesu so jo odpeljali na upepelitev. Sočutje možu Jožetu, sinu Franku, hčerki Natalie, vnukinji Jasmine, vnuku Noahu, in sestri Judy Seselja.

Anica Markič je uredništvu sporočila: **JOŽE KOSI** je v sredo, 15. junija 2022, za vedno zatisnil oči in se mirno poslovil s tega sveta. Rodil se je 7. marca 1927 v vasi Hranjigovci, župnija Sv. Tomaž pri Ormožu. Izučil se je za kovača, po končanem služenju vojaščine se je zaposlil v Metalni tovarni na Teznem v Mariboru, kjer si je pridobil dodatne izkušnje v svojem poklicu, si ustvaril družino in živel tam do odhoda iz Slovenije. Zaradi želje po boljšem življenju ga je ladja Toscana 11. novembra 1958 skupaj z družino pripeljala v Avstralijo. Pred tem je družina preživela 14 mesecev v begunskem taborišču v Avstriji. Po prihodu v Avstralijo so se najprej naselili v Wangaratti, in se nato leta 1965 preselili v Melbourne, kjer se je Jože takoj zaposlil v tovarni Baker

Perkins v Springvalu. Kot varilec je tam delal vse do upokojitve. Zadnjih nekaj desetletij je Jože užival sadove svojega življenja v Endeavour Hillsu. V času gradnje slovenske cerkve svetih bratov Cirila in Metoda je veliko sodeloval in pomagal prav v svoji stroki.

Od njega smo se poslovili z mašo zadušnico v cerkvi sv. Pavla apostola v Endeavour Hillsu v sredo, 22. junija 2022. Prav v tej župniji je bil veliko let odgovoren vrtnar. Znal je poprijeti še za marsikatero drugo delo ter si s tem pridobil veliko spoštovanje. Po maši so ga odpeljali na upepelitev.

Jože zapušča v Avstraliji ženo Milico, hčerko Sylvijo, sina Tonija, pet vnukov in enajst pravnukov, v Sloveniji pa sestro Kristo.

FRANCKA ANŽIN JE 9. JUNIJA 2022 DOPOLNILA 100 LET

SREBRNOMAŠNIK BOD' POZDRAVLJEN

Spoštovani pater Simon Peter,

pred petindvajsetimi leti, 29. junija 1997, ste bili v ljubljanski stolni cerkvi posvečeni za duhovnika in že isti dan popoldne peli novo mašo v domači župniji na Viču. Ob tem vašem jubileju vam želiva izreči iskrene čestitke. Petindvajset let je dolga doba, veliko življenjskih izkušenj in preizkušenj, vendar ste z božjo ljubeznijo in njegovo milostjo prišli do sem, kjer ste danes, med slovenskimi rojaki daleč od Ljubljane, daleč od vaših najdražjih. Tukaj v Melbournu, v cerkvici svetih bratov Cirila in Metoda, ki si jo je zamislil in jo zgradil vaš predhodnik in sofaran, pokojni pater Bazilij Valentin.

Sedemnajstega avgusta 1997 ste v Melbournu, na povabilo patra Bazilija, ponovili novo mašo v veliko veselje vseh navzočih, vendar je to povabilo in slavlje zasenčila njegova nepričakovana in vse prerana smrt. Tako niste prišli med nas samo ponoviti novo mašo, temveč ste se udeležili tudi pogreba patra Bazilija.

Dvajsetega februarja 2020 ste prišli v Melbourne kot naš novi dušni pastir, da bi nadaljevali delo vaših predhodnikov. Tokrat je vaš prihod zasenčil nesrečni koronavirus! Že mesec dni po vašem prihodu smo bili v *lockdownu*. Zelo težko si je predstavljati, kako hud udarec je to moral biti za vas, dragi pater Simon Peter, udarec, ki je preprečil vse vaše še tako dobro pripravljene in zamišljene načrte. Znašli ste se v popolnoma tujem kraju, med tujimi ljudmi, tisoče kilometrov od domovine. Verjameva, da ste tudi vi skrili ali zatajili marsikatero bridko solzo obupa. Domotožje, osamljenost, občutek nezadovoljstva, ker se niste imeli možnosti takoj vživeti v novo okolje, splošno razočaranje, češ, ves svet mi je obrnil hrbet! Tudi mi smo se počutili prikrajšani, ker se nismo mogli takoj spoznati z vami in vas tako odprtih rok sprejeti v našo skupnost. Skoraj dve leti smo tako tavalili v negotovem času, polnem različnih omejitev, ločeni eden od drugega. Dragi pater Simon Peter, vzdržali ste! Na vse načine ste se trudili, da se nam približate. Bodrili ste nas, največ prek družbenega

omrežja, ko ste nam omogočili, da smo se nekaj časa lahko »udeleževali« svetih maš in prisluhnili vašim pridigam in naukom. Obiskovali ste posameznike po domovih in bolnišnicah, kadar je le bilo mogoče. To delate še danes in tako z vašo prisotnostjo razveselite marsikaterega osamljenega ali bolnega. Teh je na žalost v naši umirajoči skupnosti vedno več. Hvala, pater, za vašo pozornost in dobro voljo.

Pater Simon Peter, hvala, da ste prišli med nas. Hvala za ves vaš trud in delo. Bogu smo hvaležni za dar vašega življenja, hvaležni smo vam za vse storjeno, pa čeprav tega vedno ne pokažemo, ne izrečemo in ne znamo dovolj ceniti. Želiva vam še naprej obilo uspeha, sreče, zdravja in božjega blagoslova. Hvala, da ste.

Bog vas blagoslovi, srebrnomašnik!

Lojze in Anica Markič

Father Simon Peter – 25 Years as a Priest

We gather here this morning to celebrate a major milestone in Father Simon Peter's life journey – his Silver Jubilee or 25 years as a priest. Have you ever wondered why a period of 25 years is called the Silver Jubilee Anniversary of a special event? The metal silver is regarded as strong, durable and valuable.

Today we are acknowledging enduring and valuable priestly service.

God chose Father Simon Peter to be a priest, to be a spiritual leader and friend, a guide and teacher combined, leading a life

dedicated to those whose souls have been placed in his care.

Obviously, we can only address the last two and a half years of Father Simon Peter's ministry, and what a turbulent period it has been. Father most certainly has endured a »Baptism of Fire«.

First, he had to embrace the English language. I think he has done very well in this regard. His thinking is thoughtful, and his speech measured, and improving all the time.

Second, he had to endure and overcome the comparison with his predecessor. Let us not forget that he effectively replaced two people. What a coincidence that he has a double-barrelled Christian name – Simon Peter.

Third, he had to work within the constraints placed upon him by COVID and a draconian Government. We are all familiar with the problems associated with COVID, but I would highlight a significant solution to the declining numbers attending Sunday Mass because of COVID implemented by Father Simon Peter.

If people could no longer attend God at Mass then Father resolved to bring God to their homes through technology and Facebook. This was not something new, from a general point of view. However, it was certainly new for the Slovenian community.

On a personal note, I like to believe that I have an excellent working relationship with Father Simon Peter. Admittedly, there have been times of misunderstanding, but then resolved in short order.

In conclusion, may I offer my congratulations on your Silver Jubilee as a priest. May you continue to be our spiritual leader and friend in the years ahead.

I would offer this observation. In the corporate world people who had provided 25 years of service were given a Gold Watch in recognition and thanks. A quiet word to Archbishop Stan in Slovenia might prove interesting.

Chris McKean
June 26, 2022

Bog se nasmehne. Novo rojstvo je novo upanje. Oče naš, ki si v nebesih ...

Ko se Bog prebudi in pogleda okrog sebe, kjer duše in angeli pometajo umrle zvezde, je pomirjen. V nebesih rajajo mir, red, zdravje, enakopravnost, varnost. Potem odide Bog na svoj jutranji sprehod malo pod oblake, tam poklepetajo s soncem. Sonce prizna, da na eni strani zelo žari, na drugi pa postaja suho, zgubano in se raje umakne dežnim kapljam. Sonce je zaskrbljeno.

Bog nadaljuje svoj jutranji sprehod, ustavi se in daleč v globini pod nebese opazuje zmedene grešnike. Poplave, požari, posušene poljane. Posekani gozdovi. Ljudje umirajo kot nemočne lutke. Umazane reke so polne mrtvih rib. Vojske, virusi, lakota. Človek je bil in ostaja svoj najhujši sovražnik. Droge, alkohol, laži; brat ubije brata zaradi politike ali religije. Čista norost, si misli Bog.

Potem se Bog še bolj približa Zemlji, njegova nebeška svetloba zasije in mavrice upanja napolnijo duše grešnikov. Toda samo za kratek čas. Kajti prepolni so jeze, obupa in sovraštva, vsak v svojem labirintu moli k svojemu Bogu: *Oče moj, odpusti mi, kot tudi jaz odpuščam ...*

A Bog vidi in ve, da so to samo laži. Ljudje si ne odpustčajo. Živeti v miru, si pomagati, se ljubiti s toplino nedolžnosti, vse to so ljudje pokopali skupaj z upanjem. In Bog, utrujen in razočaran, se poslovil od Zemlje. Vrne se med duše in angele. Potrebuje čudež. Ogromen čudež, velik kot največji potres, kot najhujši cunami – da razbije Zemljo na milijone kristalov. Mnogo let kasneje pa novo rojstvo, novo življenje na Zemlji in v oceanih. Ko se bo zemlja spočila. Ko se bodo korale napile nove energije. Ko se bo človek naučil, da je majhen, toda obenem tudi močan. Ko bo ukrotil možgane in dal duši in srcu moč ljubezni. Ko bo sprejel odgovornost; zase, za Zemljo, za zdrav obstoj. Za napredek. Ko se bosta spet rodila ljubezen in spoštovanje do matere Narave.

Danijela Hliš

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 440 \$: Alenčica Read. **80 \$:** F. in I. Valenčič, Virgil Ferfolya. **50 \$:** Tatjana Tee, John in Rosa Franco. **40 \$:** Stanko in Mary Prosenak, Paula Vohar, Anica Župančič, Alma Stefanič. **30 \$:** Štefan in Ana Maria Cek. **20 \$:** Mirko Koder, Darko in Frances Butinar, Silva Trček, Justina Miklavec, Marija Skok. **10 \$:** M. Mihič, Peter Bole, Ivana Tomažin, T. in S. Resnik. **5 \$:** Ivan in Darinka Prosenik.

Za p. Pedra Opeka: 600 \$: N/N. **Za lačne: 50 \$:** Nicholas Sorenson.

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Jubileji prijateljstva (14)

Poletje se je komaj dobro začelo, pa se je dan že začel krajšati. To se mi zdi res nepravilno – ob prihodu najlepšega letnega časa, ki ga vsi komaj čakamo, začenja tema spet premagovati svetlobo. »O kresi se dan obesi,« pravi pregovor. Prav na ta najdaljši dan v letu časopis *Delo* na ljubljanskem Rožniku podeli literarno nagrado kresnik za najboljši roman preteklega leta. Letos je bila podeljena že dvaintridesetič, dobil pa jo je pisatelj Roman Rozina za roman *Sto let slepote*, ki govori o zgodovini Zasavja in življenju njegovih knapov. Čeprav je nagrada že tradicionalna, po mojem ogromno Slovencev sploh ne ve zanjo; literatura, kultura in umetnost jih ne zanimajo. Še več, skoraj zviška gledajo nanje, jih prezirajo. Ljudje – pisatelji, pesniki, igralci, režiserji, glasbeniki, slikarji, kiparji ... – ki si z njimi služijo vsakdanji kruh, so v očeh slehernika pogosto lenuhi in sprenevedavci, »bleferji, ki trošijo davkoplačevalski denar«, njihovo delo zanje sploh ni poklic, za poklicanost pa najbrž tako ali tako še niso slišali. Celo našega velikega pesnika Franceta Prešerna imajo mnogi na jeziku le kot pijanca in ženskarja – ponavadi tisti, ki njegove poezije sploh ne poznajo. Hkrati pa navdušeno in na trenutke prav fanatično sledijo podvigom naših športnikov; junija je potekala kolesarska dirka po Sloveniji, in ob cestah, po katerih so peljali kolesarji, so se zbirale množice ljudi, ki so evforično navijali, mahali z zastavami in spodbujali našo ekipo.

Pa ne da sama ne bi bila vesela izjemnih slovenskih uspehov v različnih športnih disciplinah, le ne razumem, kako je mogoče tako visoko vrednotiti in povzdigovati telesne dosežke, zapostavljati pa umske in duhovne. Oboje je neke vrste šport: za oboje je treba biti najprej nadarjen, in pri obojih brez discipline, napora in vztrajnosti (kljub nadarjenosti) ne dosežeš veliko. Napisati na primer dober, več kot petsto strani dolg roman, kakršen je letošnji s kresnikom nagrajeni, je maratonsko delo. Ali naslikati fresko v kakšni cerkvi, ki osuplja še stoletja, zrežirati dobro predstavo, prepričljivo odigrati neko vlogo ... Telo in um – oboje

je vredno občudovanja in mahanja z zastavami. In najbolj zanimivo je, da morajo imeti umetniki za svoje početje neverjetno telesno kondicijo, športniki pa za svoje uspehe glavo na pravem mestu.

Ne vem, kako me je že na začetku odneslo čisto nekam drugam. Mogoče, ker trenutno vsa Evropa zadržuje dih zaradi najpomembnejše kolesarske dirke Tour de France, na kateri imamo zadnja leta kar dva domača favorita, Tadeja Pogačarja in Primoža Rogliča.

Hortenzije,
kraljice našega semiškega vrta

Hotela sem namreč govoriti predvsem o prijateljstvu. Ampak poletni meseci so pač takšni, nabiti z vsemogočim, da so tudi misli rahlo zmedene – z obiski in pikniki, krajšimi in daljšimi potovanji, z vročinskimi valovi in udarnimi nevihtami, s plavanjem v rekah in jezerih, z bujnim cvetenjem semiškega vrta (na njem se zdaj v glavni vlogi bohotijo hortenzije), z različnimi dogodki in prireditvami. Junija je ena zame še posebej izstopala. Po več kot dveh letih božjega službovanja med vami, Slovenci v Melbourne, je na obisk v domovino prišel moj prijatelj Peter. Ja, vaš pater Simon Peter. Zame pa bo vedno Peter, ker sem ga tako spoznala. V njegovi domači fari na Viču so mu pripravili srebrno mašo ob 25-letnici duhovništva, in v cerkveni klopi sem med slovesnim petjem razmišljala, da sva prijatelja že več kot trideset let. Tudi prijateljstva bi morala praznovati jubileje, drugače jih ne cenimo dovolj, tako samoumevna se zdijo, me prešine.

Ko zrem v hrbte njegove družine – očeta, mame in sestre – mi pred očmi živo vstane ponovitev Petrove nove maše v cerkvi sv. Cirila in Metoda v Kewju pred petindvajsetimi leti, kjer sta v prvi vrsti kot njegova nadomestna starša sedela zdaj žal pokojna Marija in Ivan Mejač. Potem se mi začne v glavi, medtem ko pred oltarjem poteka duhovit in pomenljiv dialog med slavljencom in srebrnomašniškim govorcem, patrom Petrom Lavrihom, vrteti film. Peter, študent teologije, ki v prepolni katedrali (dunajski sv. Štefan ali praški sv. Vid), sedeč na tleh tako lepo prepeva spevne taizejske kanone na enem od Taizejskih novoletnih srečanj mladih katoličanov iz vse Evrope – sva se takrat spoznala? Ali pa je bilo v Assisiju, na duhovnih vajah frančiškanske mladine nekega peklensko vročega poletja – Peter v rjavem habitu pešači čez razbeljena umbrijska polja proti enemu od Frančišku ljubih krajev, zaripel v obraz, da sem mislila, da ga bo zadela kap. Pa Peter, ki se zna tako dobro pohecati z malim Jonom, kadar, še v Sloveniji, pride k nama na obisk; Peter, navdušen nad mojim »ležečim« evkaliptusom nad reko Yarro; Peter, ki v Kewju poleg hiške, v kateri živiva, blagoslovi tudi Jonov novi avtomobilček na daljinsko vodenje; Peter, ki se veseli kot otrok v obnovljenem Lenartovem domu v Novem mestu pohvali z močjo dvoranskega ozvočenja tako, da mi zapoje *Poletno noč*; Peter, ki na Sveti Gori klepeta z mano in medtem prestavlja lestev, da zalije vse rože – obešenke, kar veliko jih je, ki visijo vzdolž samostanskega gostišča; Peter, ki prav tako na Sveti Gori v kleti meša nekakšno grenčico, imenovano Svetogorska pokora; Peter, ki postopa z mano po Novem mestu, ko Brane po hudi poškodbi glave leži na intenzivnem oddelku bolnišnice, in mi pomaga že samo s svojo navzočnostjo ... Nasmejani Peter, razburjeni Peter, žalostni Peter, presenečenj poln Peter, zadirčni Peter in Peter, ki zna prisluhniti – vse obraze in izvedbe človeka spoznaš, če z njim preživiš tako dolg prijateljski staž. In vse obraze in izvedbe človeka vzljubiš, ko si ga enkrat sprejel za svojega. To je tista čarovnija pravega prijateljstva, ko ni zamer, ampak je vse, kar si medsebojno izrečeš, tudi če ti ni všeč, samo pot k lastnemu izboljšanju.

Midva na Rožniku
z Ivanom Cankarjem

Še zadnja pesem in že se ljudje drenjajo proti izhodu, da objamejo srebrnomašnika, se slikajo z njim, obudijo kakšen spomin. Gneča je neizmerna, kakor da bi se pred cerkvijo ustavil kak filmski zvezdnik. Ponosna sem, kot bi bil to tudi majčkeno moj dan; ponosna na prijatelja, da kot športnik že petindvajset let vztraja na tej svoji ne najlažji poti in da je obdržal neposrednost in odkritost – vrlini, ki mu nista vedno v pomoč, ljubezen do ljudi in vero vanje.

Češki Krumlov – eno najlepših evropskih mestec z reko Vltavo

Po dolgem času smo končno spet šli na malo daljši potep, tako po času kot kilometrih. Spet je bilo vzrok prijateljstvo – nekdanjemu sosеду, prav tako Petru, upokojenemu uredniku kulturnih oddaj na televiziji, sem obljubila, ko sva se pred skoraj tremi leti srečala v Ljubljani in šla na pivo in prijeten klepet, da ga pridemo poleti obiskat na Češko. Pred približno petnajstimi leti se je namreč poročil s Čehinjo Lenko in se preselil v Beroun pri Pragi. Pripeljali naj bi se z najinim bivalnim kombijem; poleg naju z Branetom še prijateljica Alenka, ker je njenemu sinu Peter krstni boter, in seveda Dingo, saj sta z ženo oba ljubitelja psov. Veselila sem se tega obiska, pa tudi Prage, na katero me vežejo krasni spomini in je v meni ostala zapisana kot ena najlepših evropskih prestolnic. Pa nam je načrte, tako kot ljudem po vsem svetu, prekrižal koronavirus. Ponavadi se odlaganja takšnih dogovorov ne obnesejo; slej ko prej navdušenje zamre, sploh če se ljudje ne vidijo prav pogosto

Najin kombi na poti – dom, kjerkoli se ustaviva

in si celo redko pišejo. Toda tokrat smo ostali na zvezi, kovid je pojenjal in konec junija smo v kombi spakirali prtljago in psa, zabojček belokranjskega vina, našo priljubljeno kavo barcaffę in nekaj knjig za gostitelja ter zemljevide in stare turistične priročnike Lonely Planet za nas, ker smo generacija, ki kljub ne tako starim letom še ni do konca osvojila spleta (ali pa se nam s tem preprosto ne ljubi ukvarjati) in odrinili v smer Madžarske. Načrt je bil, da do Berouna potujemo počasi, po ovinkih: ob rekah, v katerih se bo ob napovedanih visokih temperaturah hladil naš pes, spimo pa v kampih, ki jih na madžarskem in slovaškem podežlju kar mrgoli. Tako smo mislili. Pa se nam je planiranje že takoj na začetku sfiziło.

Pripeljali smo se samo do Prekmurja, kjer smo si ob Ledavskem jezeru z užitkom privoščili sendviče, potem pa je petindvajsetletni kombi odpovedal sodelovanje. Ni se premaknil iz »rikverca«, in ko ga je Brane skušal v to na vse načine prisiliti,

je močno počilo. In potem se srebrni jubilarant sploh ni več premaknil. Tako nam ni preostalo drugega, kot da pokličemo AMZS (slovenska različica RACV), ki nas je odvela do Murske Sobote. Tam pa se je zgodil preobrat, tista sreča v nesreči, ki rada spremlja do usode ponižnega popotnika. Mehaniki AMZS-ja nam niso mogli pomagati, poznali pa so nekega Jožeta, ki nam mogoče bi. Jože je imel avtomehanično delavnico na sosednjem dvorišču; na hitro je precenil okvaro na kombiju in rekel, da ga bo popravil do naslednjega popoldneva. Do takrat nam je posodil tridesetletnega mitsubishija in nam ponudil prenočišče pri sebi v sosednji vasi. »Veliko hišo imam. Pa moja Pika bo vesela družbe,« je pokimal proti Dingu. »In jaz tudi.«

Ker mi je zmanjkalo prostora, potovanje pa se je s človeško dobroto kot v prijazni pravljici komaj dobro začelo, vam naše peripetije s Češke opišem v naslednjih *Mislih*. Se splača.

Oton Župančič

(23. januar 1878–11. junij 1949)

POKOPALIŠČE SV. BARBARE

Tako pod soncem, kot so tu grobovi,
kjer, Silvin, spiš – tako bi ležal rad!
Tam izza črešenj mahoviti krovi,
čez Kolpo grad se je zazrl v prepad.

Ne žvenk zamolkli ure polunočne,
ne tihi mesec, čez polje razlit –
poldneva so fanfare svetlozvočne
budile iz gomile te na svit.

Na glavi s slamnikom, s palico v roki,
tako si šetal z grička se na breg,
na travi žametni, na jasni loki
sedel si, zrl valov srebrni beg.

Bolj spod te je predrožil Spahič stari
na kranjsko stran ... pogledal je zavzet:
»Saj je umrl, hm – kaj še tod slepari?«
No starec vidi, vse pozabi spet ...

Kot račke so devoyke perušale,
konoplje so namakale pojoč,
kot račke so se bele razbežale –
kaj takega si kliknil jim gredoč?

Le stara Manda, ta se ti približa:
»Kaj niste Silvin to, gospod? ... Moj Bog!«
In trikrat se po vlaški brž prekriža:
»Kaj goni vas po svetu še okrog?

Na Žežlju pri Mariji maše črne ...
tri maše črne ...« Še končala ni,
on scepeta z nogó in se obrne,
in od takrat zlovoljen večno spi ...

Ah, Silvin, vem: teh krajev ne pozabi,
kdor se svetlobe njih je nasesal!
A – kaj si dal besedo stari babi?
Devoyke bil bi k sebi prikramljal!

Božidar Jakac: Viniški grad

ST. RAPHAEL'S SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

ZA DAN DRŽAVE SLOVENIJE

Naš praznik »dan državnosti« je zelo pomemben za vse nas, pravzaprav bi ga še lepše lahko poimenovali »dan države Slovenije« ali »dan Slovenije«, da bi bila Slovenija bolj razpoznavna in da bi se še bolj zavedali in skrbeli za narodov blagor in, seveda, za našo vero. Slovenci smo stoletja čakali in si prizadevali, da smo dobili svojo državo. To se nam je zdelo že skoraj nemogoče, pa je vendar postalo mogoče, in še več kot to. Z modro odločitvijo takratnih državnih voditeljev (dr. Jože Pučnik, Lojze Peterle, Janez Janša ...), z našimi prizadevanji (Slovenci iz Avstralije smo odigrali svojevrstno vlogo) in z Božjo pomočjo smo skupaj dosegli to, o čemer so naši predniki lahko samo (ali predvsem) sanjali, svojo samostojno državo. Na ta dan in še naprej se Bogu zahvaljujmo za ta veliki dar in ga prosimo za modrost, da bo življenje v tej državi lepo, uspešno in polno vrednot, kakor sta medsebojno spoštovanje in odpuščanje. Na žalost vsega tega še nismo dosegli, vendar ne smemo obupati. Vsaka generacija mora poskrbeti, da se bo to res zgodilo, da bo Slovenec

Slovencu brat, ne pa sovražnik ali tekmeč (v smislu »Kdo bo koga«). Toda, ne glejmo nazaj, pogumnim Bog pomaga, pravi lep slovenski pregovor.

MED NAMI JE BILO ...

V mesecu maju smo brali šmarnice *Marija ima mnogo oblek*, v juniju smo pri vrtnicah – pobožnosti v mesecu Srca Jezusovega – spoznavali Božjega

Branko Kolerič na pročelju naše cerkve

služabnika prof. dr. Antona Strleta (1915–2003). Knjižice o dr. Antonu Strletu lahko dobite v župnijski pisarni (\$ 8). Šmarnice smo imeli letos tudi ob sobotah dopoldne, vendar je bil obisk zelo slab, le zadnjo soboto v maju nas je bilo več.

Telovo smo praznovali v nedeljo, 19. 6., s praznično sv. mašo, evharistično pobožnostjo in blagoslovom z Najsvetejšim na štiri strani v cerkvi. Marsikateri rojaki že težje hodijo dolgo časa ali v procesiji in v cerkvi smo na toplem (ker je ogrevana), kar je tudi dobrodošlo. Letošnji junij je toplejši, sončen, vendar mraz in veter po dosedanjih izkušnjah tu in tam rada zagodeta. Ko prosimo in sprejemamo Božji blagoslov, si letos najbolj želimo, da bi nas obvaroval pred boleznijo ali epidemijo (ki še ne jenja) ter vojno, ki še vedno traja v Ukrajini. V skoraj dveh desetletjih, kar smo skupaj na tem koščku Božjega kraljestva, pa zelo pogrešam dan celodnevne češčenja sv. Rešnjega Telesa, kot ga imamo v slovenskih župnijah. Vsak četrtek dopoldne kratko počastimo Najsvetejšo po sv. maši, ob petkih je ura češčenja pred večerno sv. mašo, pa spet nastopi znana težava, ker rojaki (nekateri) težko vozijo, še posebej zvečer, ko se hitro zmrači. Toda tudi slednje ne drži povsem, če samo pomislimo, da ni nobenih težav priti zvečer na »Christmas in July« in še kakšno praznovanje. Zato bi bil boljši poletni čas, ko je topleje in dan daljši. Toda čez dan bi Jezus tudi kdaj sameval, verniki pa se danes ne vežejo radi na dan in uro. Treba bo veliko razmišljati in moliti, načrtovati in tudi – kaj priti. Potrebno je izročilo, potrebna je vzgoja. »Žetev je velika ...«

(Lk 10,2) – tudi sicer. Pred več leti mi je neka vernica, Avstralka, predlagala, da bi uvedli nočno češčenje (»Pripeljala bi še druge ljudi!«), pa sem odločno odklonil, ker bi bilo preveliko breme za naju patra. P. Valerijan je že imel osmi križ

Obisk Mirka Cudermana iz Kraljičine dežele

Martha Magajna, Alfred Brežnik, p. Darko, Mirko Cuderman in Danica Petrič

in več, morala sva biti spočita za dolge vožnje. Do sosednje farne cerkve sv. Marjete v Merrylandsu pa ni daleč in tam imajo že vrsto let to češčenje vsak prvi petek, in to zadostuje. Branko in Uroš Kolerič sta v juniju popravila klimatske naprave v cerkvi. Dva grelca (ali hladilca) sta popolnoma odslužila in ju bomo nadomestili s tistima, ki sta na pevskem koru, da bo spet za nekaj časa. Nedeljska srečanja v dvorani so zdaj štirinajstdnevno in dežurstvo za ne-

deljsko postrežbo mesečno. Nekaj pri-
drih rojakov, ki skrbijo za postrežbo,
bi še potrebovali, zato povabimo tiste,
ki boste to brali, da se nam pridružite
ali povabite še naprej. Veliko si ne mo-
remo obetati, to je res, toda spleča se
še kaj pobezati. Kekse tudi kupimo, da
so pri roki, lahko pa po dogovoru kdaj
kaj spečete, prinesete na pokušino,
kupite sami kakšno pecivo ali veliko
posodo kave, čaj, mleko ... To vzame
pet ali deset minut!

Dan državnosti smo srečno dočakali in
veseli praznovali lansko 30. in letošnjo
31. obletnico naše Slovenije. Odbor
predstavnikov slovenskih organizacij
v NSW, ki ga je vodil Walter Šuber, je
skrbno pripravil praznovanje naše slo-
venske štiriperesne deteljice: rojaki in
predstavniki slovenskega misijona sv.
Rafaela, Slovenskega društva Sydney,
Kluba Triglav Mounties in Kluba Pla-

**Sveto mašo za domovino smo obhajali
v Merrylandsu 26. junija 2022.**

**Danica Petrič je poskrbela za šopke
cvetja v slovenskih barvah.**

nica Wollongong smo – enega duha in
srca (prim. Apd 4,32) in pod eno streho
– v dvorani Mounties na Mt. Pritchardu
praznovali nadvse slovesno. Še zlasti
smo bili veseli predstavnikov 2. in 3.
generacije, ki so zapeli »Ljubim te, Slo-
venija« in tisto znano »V dolini tihi je
vasica mala« ... Ob iskrenih željah za
vse nas in za našo Slovenijo predvsem
želim, da bi še naprej načrtovali sku-
paj naša praznovanja in prireditve in

**Irena in Miriam Stariha, Jordan
Covich, Olga Konda, Henry in Mark
Stariha ter Martin Konda**

da naš pripravljalni odbor nadaljuje,
vztraja. Bog pa bo dal rast, ko bomo
sadili in zalivali.

Zelo lepo je, da Velika dvorana klu-
ba Mounties stoji nedaleč stran od
cerkve Karmelske Matere Božje na

Mt. Pritchardu, ki so jo pred 35 leti
gradili tedanji župnik, naš rojak g.
Edward Sedevčič, in farani. Cerkev
smo predstavili v našem *Rafaelu* v
letošnji velikonočni številki na zadnji
strani.

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

**Na praznik Marijinega vnebovzetja,
15. 8.,** bosta sv. maši ob 9.30 dopol-
dne in ob 6.00 zvečer. Obnovili bomo
posvetitev slovenskega naroda Materi
Božji. Ta naša posvetilna – izročilna
molitev Mariji je stara točno 30 let –
naj nas lepa obletnica spominja, da ta
naša molitev (in tudi druge) ne bo le en-
kratno dejanje ali samo enkrat na leto,
temveč vedno znova spomin in opomin
za vsakega od nas in za naš slovenski
narod, moč naše molitve.

Praznik Marijinega rojstva, 8. 9., je
letos četrtek, sv. maša bo ob 10.30 in
srečanje molitvene skupine kot običaj-
no. Očetovski dan praznujemo nedeljo
prej, 4. 9.

Pač pa znova spomnimo na **dan starih
staršev**, ki ga je uvedel papež Franči-
šek 4. nedeljo v juliju. Lani ga zaradi
epidemije korona virusa nismo mog-
li praznovati, razen ob domačih ogn-
njiščih. Letos ga praznujemo v nedeljo,
24. 7. Papež Frančišek je že v začetku
leta napisal poslanico *Še v starosti roje-
vajo sadove* (Ps 92,15).

**WOLLONGONG – FIGTREE –
SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH**
Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu
ob 5.00 popoldne, od aprila do vključ-
no septembra ob 4.00 popoldne: 10. 7.,
14. 8. (vigilija Marijinega vnebovzetja),
11. 9.

Za sv. mašo narodov Škofija Wollon-
gong še ni poslala obvestila. Lani in
predlani je ta sv. maša odpadla.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

Sv. maše so vsako 3. nedeljo v mesecu:
julija in avgusta bosta sv. maši ob 5.00
popoldne (17. 7. in 21. 8.), potem od
septembra spet ob 6.00 zvečer.

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Po uspelem srečanju in sv. maši na Zla-
ti Obali – Gold Coastu v maju se bomo
spet zbrali na »stari Lipi« v Ashmoru
(zdaj dvorana Rotary kluba) **v nedeljo,
7. 8., ob 11.00 dopoldne.** Po sv. maši
bo skupno kosilo. Nekateri ste me že
klicali in spraševali, kdaj se srečamo.
Obvestite se zdaj med seboj.

**Naše romanje v Marian Valley pa je
2. soboto v septembru, 10. 9.,** sv.
maša je tam prav tako ob 11.00. V Ma-
rian Valley so sicer svete maše vsako
nedeljo ob 11.00 dopoldne in ob 4.00
popoldne, ob sobotah in na Fatimski
dan ob 11.00 dopoldne, med tednom
od ponedeljka do petka ob 9.00 dopol-
dne.

ODLIKOVANJE + MARIJI GROSAN IN POZDRAV ROJAKOM V NEWCASTLU

V juniju je avstralska vlada ob Kraljiči-
nem rojstnem dnevu posmrtno odliko-
vala našo rojakinjo in zvesto sodelavko
MARIJO GROSAN s »Queen's Birth-
day Honours – Order of Australian
Medal«. Čestitke Marijini družini, slo-

venski skupnosti v Newcastlu, in tudi vsej slovenski skupnosti v NSW!

Zakonca Marija in Emil Grosman (oba že pokojna) sta bila naša dragocena pomočnika, prijatelja mnogim rojakom, pomagala sta pri marsikaterih zadevah, poskrbela za prevoze ter popravila. Vsak torek sta prihajala v Sydney – Merrylands, kjer je Marija delala v našem arhivu HASA NSW. Oba sta bila pomembna stebra, duši slovenske skupnosti v Newcastlu in okolici, v Sydneyju in drugod. Spomin nanju ostaja; spomnimo se ju v naših molitvah in pri sv. mašah tudi za bližnjo 2. obletnico obeh.

V Newcastlu – Hamiltonu žal nimamo več slovenskih svetih maš (od leta 2020), ker nas je ostalo zelo malo, mogoče bi bili trije ali štirje, nekateri so pokojni, nekateri ne morejo več prihajati. Odkar sta Marija in Emil pokojna, praktično tudi ne vemo, kako se imajo tamkajšnji rojaki, kateri so umrli, pa za kakšne obiske bolnih in starejših ne bi bilo težav, če bi vedeli zanje. P. Valerijan nas je vse tako spodbujal, neglede na razdalje, zdaj moramo tako nadaljevati.

Hrvaški verniki imajo srečanja in bogoslužja nedaleč od nas, misijon sv. Jožefa v Tighes Hillu, pet kilometrov od katedrale Srca Jezusovega (župnija je ista). Zanje je več kot 50 let skrbel p. Euzebije Petar Mak, frančiškan. Ko je p. Euzebije lani umrl, dolgo niso imeli bogoslužij in srečanj. Od marca jih oskrbuje p. Ivica Pečnik iz Blacktowna, ki je prišel v Avstralijo lani. Sv. mašo imajo vsako prvo nedeljo v mesecu ob 4.00 popoldne. P. Ivica bo vesel tudi naših slovenskih rojakov, saj je rojen nedaleč od Slovenije.

NAŠI POKOJNI

KRISTINA PEZDIRC je umrla 16. 3. 2022 v Royal North Shore Hospitalu, St. Leonards, NSW. Rojena je bila 21. 12. 1972 v Bankstownu staršema Branku in Ljubici. Kristina in njena sestra Katarina – Kathrine, oče Branko in mati Ljubica so bili od vsega začetka dejavno povezani z našim Merrylandsom, sodelovali so pri bogoslužjih in prireditvah. Kristina in Katarina sta obiskovali slovensko šolo. Kristina je bila po poklicu doktorica znanosti, znanstvena raziskovalka na Monash University in na Newcastle University. Bila je predana karitativna delavka, prostovoljka, kuhala je za brezdomce v Newcastlu in rada je tudi potovala. Ostala je samska. Kristina zapušča očeta Branka in mamo Ljubico, sestro Katarino, nečaka Luka (Luke) in nečakinjo Amelie. Pogrebno sv. mašo je vodil Fr Senan v petek, 25. 3. 2022, v cerkvi sv. Janeza Krstnika, Freshwater, NSW (župnija Manly – Freshwater). Pokojnica je bila nato upepeljena. P. Darko pa sem vodil pogreb na slovenskem pokopališču sv. Rafaela v Rookwoodu, kjer smo se zbrali 18. 6. 2022.

LEOPOLD MATELIČ je umrl 4. 5. 2022 v bolnišnici Westmead. Rodil se je 27. 9. 1926 na Livških Ravnah (1069 m), zdaj župnija Kobarid. V družini je bilo šest otrok, trije bratje in tri sestre. Leopold je pri triindvajsetih letih odpotoval z irsko ladjo »Dundalk Bay« iz Trsta v Melbourne, kamor so prispeli po enem mesecu 21. 11. 1949. Njegov prvi dom sta bila kamp Bonegilla in pokrajina Riverina, kjer je opravljal različna dela, kasneje pa je delal kot strojnik

v A. C. Ingham Pty. Ltd. v Pyrmontu pri Sydneyju. Leta 1960 je kupil svojo prvo hišo v Annandalu. Še isto leto sta se poročila z Rozalijo Ostanek v cerkvi sv. Brendana. Rodila sta se jima sinova Raymond – Roman in Leo. Leta 1968 se je družina preselila v novo hišo v Merrylands, kjer smo v naslednjih letih postali sosede, samo dve ulici stran vzporedno stoji naša cerkev sv. Rafaela, ki je bila zgrajena v naslednjih letih. Leta 2009 je umrla žena in mama Rozalija. Leopold zapušča sina Romana, sina Lea z ženo Sandro, vnuka Joshua z ženo Alexandro, vnukinjo Shelby z možem Isaacom in pravnuka Huxtona, ter sestre Marico, Milko in Ano z družinami. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v torek, 17. 5. 2022, v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu in ga pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

MARIJA ROGINA, rojena ŠVEB, je umrla v nedeljo, 1. 5. 2022 dopoldne v bolnišnici v Blacktownu. Rodila se je v Učakovcih pri Vinici kot najstarejša od šestih otrok. Marija in vsi trije bratje, Franc, Janez in Mirko so bili zelo povezani z nami in dejavno sodelovali v našem občestvu pri Sv. Rafaelu, radi so darovali za našo cerkev in misijon, za svete maše ter za potrebne. Marija je do svoje bolezni redno prihajala v Merrylands. Zadnja leta je živela v domu starejših Hardi Aged Care v Blacktownu, kjer smo jo tudi obiskovali, dokler nam ni tega preprečila epidemija koronavirusa. Marija zapušča sina Janka z ženo Gino, vnukinjo Thereso, ter sestre Faniko in Zdenko in njuni družini v domači Beli krajini. Mož Jan-ko je umrl leta 1996. K rožnemu vencu

in pogrebni sv. maši smo se zbrali polnoštevno v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v sredo, 25. 5. 2022, in jo pospremili na slovensko Božjo njivo sv. Rafaela v Rookwoodu.

JELKA PIRC je nepričakovano umrla v soboto, 21. 5. 2022 zvečer v bolnišnici v Campbelltownu. Rodila se je 24. 7. 1951 v Mariboru, v Avstralijo je prišla leta 1972. Poročila se je z Milanom Pircem. Po poklicu je bila medicinska sestra, mož Milan pa profesor glasbe. Jelka zapušča sina Roberta z ženo Rachel, hčer Gabrielo z možem Dimitriosom, vnuke Ariano, Rihanno, Milano, Jelko in Nikolasa, in v Sloveniji brata Frančka in njegovo družino. Mož Milan je umrl leta 2000. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v sredo, 1. 6. 2022. V slovo so ji spregovorili sin, hči in po videoposnetku na Zoomu brat Franček. Po sv. maši in molitvah je bila pokojnica upepeljena v Leppingtonu.

CVETKA KLAJŽAR, rojena ERZETIČ, je umrla 7. 6. 2022 v bolnišnici v Bankstownu. Rodila se je 19. 3. 1933 v Kožbani v Goriških Brdih. Po poklicu je bila šivilja. Zapušča sina Ivana – Jacka z ženo Debro, vnukinji Rebecca in Rachel, sestro Felicito – Srečko z možem Jožetom Markočičem, nečakinje Diano, Sandro, Anne in Margaret, nečaka Joeja in Davida, ter v Sloveniji sestre Dorico, Angelo in Celestino in njihove družine. Mož Janez – Ivan je umrl lani novembra. K pogrebni obredni smo se zbrali v četrtek, 16. 6. 2022, v kapeli Srca Jezusovega na pokopališču Rookwood in nato pokojno pospremili na staro slovensko pokopališče.

Spomini na osamosvajanje slovenske države

Spoštovani bralci,

javljam se vam v svojem imenu, v imenu moje pokojne žene Elice in v imenu avstralskih rojakov, ki smo v letih osamosvajanja s srcem in dušo sodelovali in po svojih možnostih prispevali k realizaciji stoletnih sanj majhnega in trdoživega slovenskega naroda.

Vračam se nazaj v leta po 1981, ko sva s pokojno ženo Elico, po njenem končanem študiju na Pedagoški akademiji v Mariboru, v jesenskih mesecih obiskovala Slovenijo. Dopustovanje v Sloveniji, poglobljanje poznanstev in spoznavanje običajev na vseh koncih Slovenije nama je priraslo k srcu. Elica se je z vso vnemo lotila zbiranja literature in tako sva vsako leto pošiljala v daljno Avstralijo bogato kolekcijo slovenske literature in pesmi.

Življenje je potekalo nekako mirno in predvidljivo vse do leta 1988, ko sva avgust in september spet preživela v Sloveniji. Takrat je Elica že sodelovala na državni radijski postaji 3EA, danes SBS v Melbournu. Turbulentna dogajanja okoli četverice v poletnih mesecih leta 1988 so v naju vzbudila željo, da jih obiščeva in z njimi narediva intervju, da bi bili tudi naši rojaki v Avstraliji čim bolj obveščeni o dogajanjih v Sloveniji. Po prihodu v Ljubljano sva se odločila, da se bova do prostorov, kjer naj bi srečala četverico: Janeza Janšo, Ivana Borštnerja, Davida Tasiča in Francija Zavrla, odpeljala s taksijem, saj naslova nisva imela in sva to prepustila taksistu. Že ko sva ga vprašala, če naju lahko odpelje do Janeza Janše in ostalih, se je začudil in dejal: »Da li stvarno hočete tamo? Ajmo na brzo!« Hitro nas je pripeljal pred zgradbo in se še hitreje odpeljal naprej. Nekako nama je postalo jasno, zakaj. Opazil sem, da sva vstopila v kar precej opazovano

Igor Bavčar, Zalika in Vinko Rizmal ter Janez Janša v Ljubljani leta 1988

poslopje. Kot vedno sva imela s seboj tudi najino takrat tri in polletno hčerko Zaliko. V pisarni so bili Janez Janša, Ivan Borštner, Franci Zavrl, David Tasič, Igor Bavčar in nekaj nepoznanih obrazov, ki so pač prihajali in odhajali. Srečanje s četverico in drugimi najožjimi sodelujočimi je bilo za naju spodbudno in dokaj usodno. Brez

dogovora sva si bila enotna, da se v Sloveniji dogajajo za slovenski narod usodne zgodovinske spremembe, in obema je bilo jasno, da bova v teh dogajanjih aktivno sodelovala. Eličini intervjuji so se predvajali v slovenskih radijskih oddajah v Avstraliji, kar je sprožilo veliko čustev in zanimanja naših rojakov. Leta 1989 sva ponovno dopustovala v Sloveniji. Novi intervjuji so še bolj utrdili poznanstva in naju

neposredno seznanili s situacijo v Sloveniji in tedanji Jugoslaviji. Med avstralskimi Slovenci so se dogodki začenjali odvijati skoraj prehitro, da bi mi vse ostalo v spominu. Za naju je bilo pomembno, da o naših aktivnostih ostanejo zapiski, ki na srečo obstajajo. Prebujenje v Avstraliji živečih Slovencev je naraščalo iz tedna v teden. Februarja 1990 je po vsej Avstraliji zaživelo gibanje za pomoč Demosu. Podpornikov in članov ni manjkalo. Elica je postala tajnica v melbournskem odboru. S to odgovorno aktivnostjo se je začela njena dolgoletna dejavnost, saj sva v naslednjih letih imela kar veliko odgovornih pozicij in Elica je kot referentka za odnose z javnostjo in promocijo Slovenije v Avstraliji in svetu ob osamosvojitvi Slovenije imela velike zasluge. Po zmagi Demosa na volitvah smo po vseh krajih Avstralije razpustili društva za podporo Demosu in ustanovili narodne svete z namenom, da oblikujemo Avstralsko slovensko konferenco (ASK) in da se v letu 1991 vključimo v Svetovni slovenski kongres. Tako smo v Viktoriji ustanovili Slovenski narodni svet Viktorije (SNS Vic), ki je bil eden najbolj dejavnih svetov v Avstraliji in verjetno tudi v svetu. Malo pred ustanovnim srečanjem ASK sta se Elica in Zalika vrnili iz Slovenije. Elica se je med drugim udeležila slovesne spravne svete maše v Kočevskem Rogu 8. julija 1990 in o tem pomembnem dogodku tudi poročala rojakom v Avstraliji na slovenski radijski uri na SBS radiu v Melbournu. Osemindvajsetega julija 1990 smo v Sydneyju ustanovili Avstralsko slovensko konferenco in tako je postalo naše gibanje za osamosvojitev Slovenije po vsej Avstraliji organizacijsko res povezano. Po prepričljivem izidu plebiscita 23. decembra 1990 je prišlo do kritičnih političnih

Bert Pribac, nadškof Alojzij Šuštar, Elica in Zalika Rizmal, France Bučar in p. Bazilij Valentin

PM Paul Keating in Vinko Rizmal leta 1990

napetosti v Sloveniji in na Hrvaškem. Da bi s problemom agresije nad Slovenijo seznanili avstralsko javnost, se nas je 27. januarja 1991 približno 40 rojakov pridružilo šest do osem tisoč glavi množici hrvaških demonstrantov. Na hitro smo naredil transparente z napisi kot npr. Slovenians Deserve Freedom, No Army Control for Slovenia itd. To so bile prve politične demonstracije v Melbournu, na katerih smo sodelovali tudi Slovenci. Šest do osem tisoč glavo množico je v obeh jezikih v imenu Slovencev nagovorila Elica in recitirala Prešernovo *Zdravljico*. Jaz pa sem takrat zbranim pred viktorijskim parlamentom zapel narodno pesem *N'mau čez izaro*.

Februarja 1991 nas je obiskal dr. Jože Pučnik. Z Elico sva bila zelo počaščena, ko smo preživel dan s človekom, ki je avstralske Slovence navdušil s svojo strpno predstavitvijo dejstev, kljub vsemu, kar je v življenju doživel v bivši skupni državi.

V letu 1991 je bilo veliko sestankovanj in prišel je čas odhoda v Slovenijo. Takratni obisk je bil še posebej pomemben, saj smo bili z Elico in s patrom Nikom Žvokljem delegati SNS Viktorije v skupini desetih delegatov ASK na ustanovnem srečanju SSK v Ljubljani. Dne 25. junija 1991 sva bila v Ljubljani na slovesni razglasitvi samostojne države Slovenije. V četrtek, 27. junija 1991, smo sklicali ustanovni sestanek SSK. Žal je bil sam kongres prekinjen in program zelo skrajšan, ker se je začela desetdnevna vojna za Slovenijo. Po vrnitvi v Avstralijo je bilo pred nami še bolj garaško obdobje – prepričevati smo morali avstralske politike in javnost, da je Slovenija

Obisk Jožeta Pučnika v Avstraliji leta 1990, z Elico Rizmal

Delegati SNS Viktorije na SSK junija 1991: Elica in Vinko Rizmal ter p. Niko Žvokelj.

sposobna skrbeti zase in da mora biti priznana kot samostojna država. Ustanovili smo skupino za nadzor poročil radijskih in televizijskih postaj. Na vsako najmanjšo napako smo opozarjali medije in prikazovali dejstva. Elica je kot referentka za sodelovanje z javnostjo pri ASK in SNS Vic razposlala na stotine dopisov raznim službam, medijem, posameznim političnim velja-

kom in odlično sodelovala z diplomatskimi službami držav, ki so bile kakorkoli povezane s Slovenijo. V mesecu oktobru 1991 je Elica v imenu ASK ter s predstavnikoma NS iz Canberre in NSW lobirala pri ministrskem predsedniku Bobu Hawku za priznanje samostojne Slovenije v Canberri. Avstralski Slovenci smo si še naprej vztrajno prizadevali za priznanje samostojne Slovenije in končno je naš trud in korekten pristop obrodil sanjski cilj: 15. januarja 1992 je Avstralija kot prva prekomorska država priznala samostojno Slovenijo. Takoj smo pozabili na dolge dneve in neprespane noči in začeli pripravljati slavnostno akademijo, da počastimo priznanje samostojne Slovenije. Prevzel sem vlogo koordinatorskega večera. Elica je na slovesni večer v imenu SNS Vic povabila veliko uglednih gostov. V veselje vseh se je vabilu SNS Vic odzval tudi povabljeni gost iz Slovenije, takratni minister za obrambo gospod Janez Janša. V nabito polni dvorani Malvern Town Hall smo za ta nepozabni dogodek pripravili bogat kulturni program, nagovorili so nas najvišji predstavniki vseh sosednjih držav Slovenije, predstavniki avstralske in viktorijske vlade in najvišji cerkveni predstavniki v Avstraliji. Veličasten večer smo zaključili po naše – z narodno glasbo, plesom in okusno večerjo. To je bil res nepozaben večer, na katerem je bilo videti cvetoče obraze veselja in ponosa. Pohvala gre prav vsem sodelujočim, saj je bil vsak nenadomestljiv člen v verigi povezovanja in sprave ter predstavitvi slovenske kulture in običajev slovenskega naroda.

Žal se na številna vabila na svečani večer, ki ga je organiziral SNS Viktorije, niso odzvali predstavniki Sveta slovenskih organizacij Viktorije z vodilnimi predstavniki društev, saj so zavzeli stališče, da so društva apolitične organizacije in se takšnih manifestacij ne udeležujejo. Pri pripravljanju kulturnega dela programa in samega večera so se nam pridružili tudi člani SDM Eltham in SD St Albans. Organizatorjem nam je bilo v veliko veselje in zadoščenje, da so se v nabito polni dvorani veselili rojaki, člani vseh društev v Viktoriji, in se niso spraševali, kdo je organizator, saj je šlo za neponovljiv zgodovinski dogodek v počastitev v svetu priznane samostojne države Slovenije.

SNS Viktorije je tudi okoli deset let vodil aktivno pisarno za dobrodelne namene v cerkvenem središču v Kewju. Žal je bila tudi ta pisarna s strani društev zapostavljena.

In kje smo danes?

Narodni sveti in s tem Avstralska konferenca, so že pred leti zaključili z

Slovenska delegacija v Canberri leta 1991: Marjan Kovač, PM Bob Hawke, Elica Rizmal in Cvetko Falež ml.

aktivnostmi zaradi vse manjšega članstva. Z društvu pa se žal nismo, vsaj v Viktoriji, nikoli zblížali, saj je SSOV, kljub dopisom in vabilom, nepopustljivo zavračal kakršnokoli sodelovanje.

Društva se sicer trudijo najti formulo za preživetje in danes razumejo, da je življenje politika, zato tudi organizirajo nekatera srečanja v času državnih praznikov. Delitev, nesodelovanje in leta pa so žal naredili svoje.

Razveseljujejo in opogumljajo pa nas uspehi slovenskih športnikov in kvalitetni kulturni utrinki, ki nam dvigujejo ponos in moralo ter nam dajejo upanje.

Žal pa je na političnem polju opazno veliko politične nedoraslosti, ki se kaže z nesodelovanjem, medsebojnim prezirom, sovraštvom in nespoštovanjem. Seveda to žalosti mnoge zavedne rojake, saj se takšno pomanjkanje politične higiene doma prenaša v svet in zbija moralo in potencial odkritega sodelovanja z rojaki v svetu.

S prijaznimi pozdravi,

Vinko Rizmal

Slovenija praznuje 30 let samostojnosti

To honour the historic occasion of 30 years of Independence, the Slovenian community in NSW gathered on Sunday, 26th of June 2022, to commemorate this significant anniversary. The event brought together first, second and third generations from all the Slovenian organisations in NSW: Club Triglav Mounties, Slovenian Association Sydney, St Raphael's Slovenian Mission Merrylands, HASA NSW and Club Planica Wollongong. The event highlighted a strong labour of love from all members in the wider Slovenian community, who united in good faith to celebrate this major milestone. In conjunction with celebrating Slovenia's long road

to Independence, the event also recognised award recipients as a part of the annual NSW Slovenian Community Awards. It was tremendous to see the broader community gather together to celebrate such a momentous occasion and be united for the one thing we all have in common, our Slovenian heritage.

Being a large-scale event, it was held in the Starz room at

Mounties Mt Pritchard just a short drive away from Triglav Mounties. Unfortunately, due to COVID-19, this celebration was rescheduled from last year but that did not dim our optimism to host a successful event to celebrate 30 years plus one of Independence. It was wonderful to see so many people of Slovenian heritage in a room together again talking, laughing, catching up, reminiscing on old times and reflecting upon the significance of this milestone, Slovenia's 30th birthday.

The program was primarily split into two parts. It consisted of an exclusive welcome to all VIP guests and the National Anthems of both Slovenia and Australia. Father Darko gave his blessing before food was served to the tables. The intermission time gave people the perfect opportunity to enjoy the entrée and connect and catch up, with those on their table. The final part of the program included the presentation of the 30th Anniversary video, a live group performance of two Slovenian songs, speeches from keynote guests, a three-course lunch, NSW Slovenian of the Year Awards, along with the cutting of the celebratory cake. The ambience in the room was cheerful and lively. I was overwhelmed with happiness, seeing the return of the Slovenian social setting, after so long due to the pandemic.

Slovenian Cultural festivities in Australia are far from small and plain, as we are always exploring ways we can best capture the love for our beautiful homeland. This celebration was no different and with the collaboration of the Organising Committee under the guidance of Walter Suber, representatives from all the Slovenian organisations came together to share their unique talents and skills to produce a memorable occasion. In attendance were many special guests, including Dale Hunt CEO of Mounties Group, John Dean President of Mounties Group, Frank Carbone Mayor of Fairfield City Council, Hon. Dai Le Federal Member for Fowler, Walter Suber NSW Representative on the Council for Slovenians Living Abroad and His Excellency, Ambassador for the Republic of Slovenia, Mr. Jurij Rifelj. Ambassador Rifelj is at the end of his posting here in Australia. On behalf of the wider community, Mr Rifelj and his family were given a fond farewell, along with a gift as a token of appreciation and gratitude for their contribution to Slovenian cultural life in Australia. In his final speech to the Slovenian community, he reflected on all the good times and festivities he has attended and gave thanks for the support and warm welcomes he has received.

On behalf of the Embassy of the Republic of Slovenia, His Excellency Mr Jurij Rifelj presented Alfred Breznik, Martha Magajna and Mihelca Sustersic an award and medal in honour of their significant contribution in assisting Slovenia with its independence in 1991. To pay tribute to the many others who volunteered their time at this point in Slovenia's history, a video was produced by Olga Lah, Tania Smrdel, Stefanie Fabjancic and Florjan Auser. It granted the community a snapshot of the arduous path towards independence. As the vast array of photos and video footage was played, accompanied by the narration of Stefanie Fabjancic, it brought the experience to life; the many challenges and series of historic events that took place in years prior to 1991. Wholehearted credit and thanks to all those who compiled, created and produced such an outstanding video presentation.

As we look to the future of the Slovenian culture here in Australia, it was amazing to witness the dedication of so many second and third generation Slovenians at this event. The well-structured program was tirelessly prepared by Olga Lah and Tania Smrdel, with credit due to how smoothly the whole occasion went from beginning to end. Collaboratively they also crafted the detailed 30th Anniversary booklet that offers the community an excellent snapshot into the life of all the NSW Slovenian organisations, along with reflections from Slovenian representatives here in Australia and in Slovenia, focusing on this magnificent milestone of 30 years of Independence. Leading this committee, Walter Suber played a pivotal role in guiding and assisting the committee with all the preparations. President of Club Triglav Mounties, Peter Krobe, did an extraordinary job at liaising with the Mounties Group staff in relation to all aspects of the event, resulting in a prosperous event. Branko Fabjancic, Chairman of the NSW Community Awards committee, devoted many hours to organising and coordinating all material for the award winners. Mark Stariha from the NSW Consulate of the Republic of Slovenia

Pripravljalni odbor

did an incredible job at marketing, raising awareness of this event and assisting all those with the purchasing of tickets. Lastly, thank you to Father Darko Žnidaršič, Alfred Breznik and Martha Magajna for their ongoing support in the community.

We also had an overwhelming support from the third generation who were responsible for specific parts of the program and whose input made this milestone that extra special. Stephanie and Andrew Suber introduced all guests from the wider Slovenian and Australian community. It was encouraging to see the third generation Slovenians contribute their expertise and skills towards this event. Stefanie Fabjancic delivered yet another inspiring speech. Stefanie reaffirmed to us all, the countless meanings of culture and what it means to 'belong'. She conveyed across to the community the powerful meaning of connection and how as young Slovenian Australians we have the best of both worlds here in Australia. *»I ask of all of you to never let go of: Connection to your name, Connection to your heritage, Connection to your place of birth, Connection to your food and music and language, and Connection to your people, both here in Australia and in Slovenia.«* Stefanie continued to sustain a strong engagement with the audience by explaining her big and bold bocce birthday party held at Triglav and how she never would've imagined a party like this in her younger years, if she had not developed that love and strong connection with her Slovenian heritage.

Alongside my fellow third generation Slovenians, I was an active participant in this year's event. I feel immensely proud to have been involved in such a momentous occasion, celebrating a historic milestone for the Slovenian nation that was fought so hard for. Singing *V dolini tihi* and listening to *Ljubim te, Slovenija*, filled my mind with memories of my travels to our beautiful Slovenia. I felt very privileged when I was chosen to sing with my fellow band members as *V dolini tihi* was my late grandfather's favourite song. A song that when singing it, inundated me with thoughts and memories of him, granting me a moment to recognise his everlasting impact on my life. I feel so deeply honoured to be in the presence of my fellow third generation Slovenians on this day and on every occasion, who continue to strive in their efforts for the Slovenian community.

Sincerest thanks go to all the Mounties Group of Directors and staff who assisted with the preparation of this event, especially the General Manager for Hospitality Jason Woods. Mounties have been a constant support since taking over the club. Special thanks also to the whole organising committee and army of volunteers. Your extraordinary diligence was evident through the success achieved in every avenue of this event. The hall was filled with many young ambitious and aspiring Slovenians from all walks of life. Australia is a very diverse country with different cultures, how lucky are we to share our unique cultural identity with others. I hope that the next 30 years of the Slovenian nation and culture brings much hope, optimism and prosperity under the leadership and guidance of generations to come.

Jordan Covich

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Ko so bile zapreke potovanja zaradi virusa odstranjene, sem se odločil, da odnesem zaboje arhivskih dokumentov naše skupnosti v Sydney – v prostore HASA, ki mi jih je razkazala Mihelca Šušteršič. Dokumentom Planinke sem dodal še zabeleženo zgodovino slovenske radijske skupine 4EB, dokumentacijo SNS QLD (vključno z dokumenti o tukajšnjih prizadevanjih oziroma borbi za samostojno Slovenijo) ter nekaj osebnih dokumentacij posameznikov. Mihelca mi je razkazala delovanje HASE, kjer je v njihovih mapah vloženega že veliko dosedanjega dela. Tu je shranjenega že veliko zabeleženega gradiva tukajšnjih slovenskih društev, naše cerkve in misijona, posameznikov, raznih radijskih in športnih skupin in centrov. Pri tem pomembnem delu je potrebno

precej potrpežljivosti, pozornosti in seveda znanja, da je vse urejeno, kot je treba, in da se ne ponavljajo enake kopije ali celo napake. Moje dosedanje arhivarsko delo v naši skupnosti je bilo predvsem zbiranje arhivskega gradiva. Mihelca mi je zagotovila, da vsak zanimiv članek oz. dokument vključi v arhiv, saj ima svojo vrednost za poznejše generacije. Tako kot zdaj mi cenimo dokumente in artikle prejšnjih stoletij, bo nekoč zgodovina našega stoletja zanimiva za bodoče rodove.

Pater Darko me je vzel pod streho verskega centra v Sydneyju. Tam sem imel priložnost po patrovi zaslugi v nekaj dneh vsaj delno spoznati tamkajšnje življenje slovenske skupnosti in se srečati z nekaterimi rojaki v dvorani patra Valerijana. Hvaležen sem gospodu Brežniku in njegovi soprogi za povabilo v klub Triglav, kjer smo si po skupnem kosilu s patrom Darkom, Martho in Lojzetom Magajna ter Mihelco Šušteršič ogledali društvene prostore Triglav Mounties group. Rad bi si ogledal tudi Slovensko Društvo Sydney, a je bilo tisto nedeljo zaprto. Pater me je vzel s seboj na obiske bolnikov, ki jih redno obiskuje vsak prvi petek, ter mi razkazal posebne zanimivosti bližnjega mesta Parramatta in okolice.

Teden dni pred odhodom v Sydney so me v pismu iz Slovenije spraševali, ali v Avstraliji poznajo majske šmarnice. V avstralskih cerkvah jih res ne poznajo, a v Sydneyju, v cerkvi svetega Rafaela, še vedno nadaljujejo staro slovensko tradicijo priljubljenih Marijinih šmarnic, čeprav je med navzočimi tudi več vernikov drugih narodnosti. Pater Darko mi je navdušeno zagotovil, da v mesecu juniju nadaljujejo priljubljeno pobožnost vrtnic v čast Srcu Jezusovemu. Zato je ob tej priložnosti uporabil čtivo iz knjižice: *Anton Strle in Srce Jezusovo*. Pokojni pro-

fesor Anton Strle je posebno spoštovan pri Svetem Vidu na Notranjskem, od koder je bil doma. O tem sva se z ženo Anico prepričala, ko sva bila pred leti tam na obisku Aničinih sorodnikov in prijateljev.

Enaintrideseta obletnica samostojnosti Slovenije v Queenslandu je šla mimo nas. V spominu pa nam je ostal čudovito lep dogodek v Brisbanu, ko smo lani praznovali 30-letnico samostojne Slovenije v razkošni dvorani Victoria Park Golf Complex pod vodstvom Nevenke Golc Clarke, kjer so se našemu nepozabnemu praznovanju pridružili tudi slovensko obarvani brisbanski mostovi. V Sydneyju sem videl nadarjene glasbenike, ki so v cerkveni dvorani v Merrylandsu vadili slovenske melodije za letošnjo proslavo vseh slovenskih organizacij v Sydneyju. Že same vaje navdušenih igralcev in pevcev na odru so me prepričale, da je tam še vedno močna, delujoča, povezana in trdoživa slovenska skupnost.

Pri društvu Planinka se zvesti društveni člani še vedno zbirajo na mesečnih srečanjih v Sunnybank Sport Clubu. Srečanje sodelavcev je utrdilo prijateljske vezi, ki smo jih spletili ob skupnem delu. Predsednik Tone Brožič vabi tudi druge zveste člane, ki so vrsto let veliko pripomogli k delovanju društva, da se jim pridružijo.

Dodati moram še ime pokojne **MILKE MARUŠIČ**, ki je umrla 11. maja 2022 v domu starejših občanov na Gold Coastu. Njena prijateljica Marička Judnič mi je posredovala podatke. Pokojna Milka, njen dekliški priimek je bil Vitez, se je rodila v Koprivi na Primorskem, 25. avgusta 1930. V Avstralijo je prišla leta 1954 za možem Dominikom, s katerim se je leto prej poročila v Trstu. Po poklicu je bila uradnica že prej v podjetju v Sloveniji in tudi tukaj v Avstraliji. V Queensland na Gold Coastu sta se z možem preselila iz Melbourne leta 1986. Milka je bila zvesta podpornica društva LIPA in 25 let društvena blagajničarka. Po pogrebem slovesu v kapeli pogrebnega zavoda Somerville Funerals je bila pokojnica upepeljena. Pokopana je na pokopališču Allambe Gardens v Nerangu skupaj z možem Dominikom, ki je umrl že pred 32 leti, 28. 2. 1988. Naj počiva v miru.

SVOJI K SVOJIM, pravi slovenski pregovor. Zato bi rad predstavil novo družinsko ustanovo na Zlati Obali – Gold Coastu **SOLACE FAMILY FUNERALS**, katere lastnik je Joe Gjerek, mob. 0422 510 105. Nudijo vam prijazno in poceni pomoč v tragičnem času. Joeja Gjereka vsi dobro poznamo kot arhitekta naše Marijine kapelice v Marijini dolini. (joe@solacefamilyfunerals.com.au ; www.solacefamilyfunerals.com.au).

Lep pozdrav vsem bralcem *Misli*.

Mi se imamo radi

Ljudje obračamo – Bog obrne. Še dobro, da Bog vedno ve, kaj je prav, in kaj bi si jaz želela. Tako sva vedno v dobrih prijateljskih odnosih.

V sredo sem šla v Canberro. V četrtek me je Marija peljala na obisk k naši stari prijateljici Mari Hribar. Njena sinova sta za naše srečanje pripravila pravo pojedino. Spominjali smo se dogodkov zadnjih 60 let in ljudi, ki so bili pomembni za nas. Edvard se je posebno s hvaležnostjo spominjal očeta, ki je v tistih težkih letih živel v kampu in sekal evkaliptus za pridelavo olja. Vedno je skrbel za družino in zgradil je lep dom. Zanimivo, kako vsi cenimo dobrine in ljudi šele, ko jih izgubimo. Še posebej zdravje. Čeprav smo v Canberri živeli samo tri leta, je to za vedno ostal naš dom, prvi prijatelji pa so ostali prijatelji za vse življenje. Čeprav Mari malo zapušča spomin, se je razveselila vseh obujenih spominov.

V petek nas je na kosilo povabila Nelka. Bila je stara deset let, ko smo bili pred 59 leti prvič na obisku pri njih. Njena mama Slavica je bila prva Slovenka, ki smo jo srečali po prihodu v Avstralijo. Bila je krstna botra Marjanu in pri njej je bil naš prvi dom. Slavica je bila sposobna iz nič napraviti pravo gostijo, ker je imela vrt poln sadja in zelenjave. In srce polno ljubezni.

V soboto smo imeli poroko moje vnukinje. Po poroki smo šli vsi v slovenski klub na materinski ples. Dvorana je bila polna nasmejanih ljudi. Postalo me je strah, ker so se mi večinoma vsi zdeli tujci. Bila sem žalostna, ker mojih starih prijateljev ni več. Počasi sem spoznala, da so bili to otroci in vnuki mojih prijateljev. Spomnila sem se pesmi: *Ali bo moj vnuk še pel slovenske pesmi?* Eliza je rekla, da bi rada, da zaigrajo pesem *Mi se imamo radi*. Sledile so še druge podobne pesmice, ki so spodbudile Brigito, da je začela verižni ples. Vsi smo se držali za roke, peli in plesali. Spomnila sem se Brigitinega očeta Vinkota, ki je bil odličen plesalec in je pri plesu vodil

tudi nas, nerodne plesalke, tako, da smo si skoraj domišljale, da znamo plesati. Tudi Brigita je podedovala ta talent.

Ja, še bo moj vnuk pel slovenske pesmi. Otroci mojih prijateljev bodo še naprej skrbeli za slovenstvo, kot so skrbeli njihovi starši. Nič se ni izgubilo.

Srečala sem Vivi in spominjale smo se njene mame Ade, s katero smo si delile vse težke in vesele trenutke. Hudinovi so bili vedno navzoči na slovenskih prireditvah. Tam so bili še trije malo starejši ljudje, toda tudi oni so bili otroci mojih prijateljev Breznikov. Hvala Faleževim potomcem in vsem drugim organizatorjem plesa za nepozaben večer. Upam, da nas bodo tudi v bodoče vabili, da bi skupaj praznovali življenje. Hvala tudi našim otrokom, ki so nas učili biti mama, da tako lahko praznujemo materinski dan.

Cilka Žagar

Nekaj utrinkov Danice Petrič

Tako je mati djala!

Saj vsi poznamo pesem »Slovenec sem, tako je mati djala, ko me je dete pestovala ...«

Ta pesem mi kar naprej odmeva v glavi ob dogodkih zadnjih dni. V nedeljo, 26. junija 2022, je pater Darko daroval sv. mašo za domovino ob njenem 31. rojstnem dnevu. Naša slovenska cerkev sv. Rafaela je bila lepo okrašena s cvetjem v barvah naše zastave. In sklenili smo roke za naše voditelje – tukaj in tam, ker imamo dve dragi domovini – da bi pravilno in z Božjo pomočjo vodili naš narod.

Po maši smo šli na kosilo in praznovanje v dvorano Starz v klubu Mounties, kjer so vse slovenske organizacije v Sydneyju – Klub Triglav Mounties, slovenski misijon Sv. Rafaela, Slovensko društvo Sydney, HASA NSW in slovenski konzulat v NSW pripravile zelo lep program v počastitev 30. in 31. obletnice slovenske državnosti (ker je lani zaradi epidemije covid-19 praznovanje 30-letnice odpadlo).

Zbralo se je okoli 240 ljudi in častnih gostov. Prisluhnilo smo številnim govorom. Ganila so me pričevanja mladih, že tu rojenih, kot so Mirjam Bavčar Stariha in

Stefanie Fabjančič, Irena Kužnik Stariha (ki je rojena na Ptuj, a je mlajša od mene in jo prištevam k drugi generaciji). Sama ne sodim ne k prvi ne k drugi generaciji; glede na starost bolj k prvi, po obnašanju in miselnosti pa k drugi. Saj mi prijatelji, ki so prišli v Avstralijo deset let in več pred menoj, pravijo: »Ti si še mlada!«

Ogledali smo si zelo lep film o zgodovini Slovenije ter o naši tukajšnji priseljski zgodovini. Besedilo za film sta z veliko truda napisali Olga Lah in Tania Smrdel, napovedovala je Stefanie Fabjančič, film je oblikoval Florjan Auser.

Od vsega, kar smo videli in doživeli, pa so me najbolj navdušili pevci: Olga Konda, Mirjam in Irena Stariha, Jordan Covich, harmonikar, zelo zaveden Slovenec Martin Konda, ter Marko in Henry Stariha. Ob njihovem petju in igranju so nam tekale solze! Zdelo se mi je, da je bilo to petje duša in srce prireditve. Obe himni pa sta lepo zapela Danica Šajn in prijatelj Jim.

Nedelja, 26. junija, mi bo za vedno ostala v lepem spominu – saj smo imeli v Sydneyju lepo praznovanje 30. in 31. obletnice naše Slovenije, v Melbourne pa tudi srebrno mašo meni dragega patra Simona Petra.

»Slovenec sem, od zibeli do groba, ne gane moja se zvestoba ...«

S prijateljico, s katero sva prišli oblečeni v narodni noši, sva sklenili, da bova v tej obleki tudi pokopani na tujih tleh.

Lep pozdrav iz Sydneyja vsem rojakom,

Obisk Mirka Cudermana

V Sydneyju pri Sv. Rafaelu nas je v začetku junija obiskal Mirko Cuderman, ki je redni dopisnik za našo revijo *Misli*. Ko sem ga tisti četrtek, ko se je udeležil sv. maše naše molitvene skupine, šla pozdravit, mi je povedal: »Prinesel sem tri škatle dokumentov za naš arhiv HASA. Vse o našem klubu Planinka.« Stisnilo me je v grlu. Rada bi mu rekla: »Mirko, iskreno sožalje ob izgubi ljubljene žene Anice!« Pa nisem nič rekla, da ne bi odpirala sveže rane. V nedeljo po sv. maši smo se spet srečali, se v naši dvorani p. Valerijana slikali in si rekli: »Na svidenje!«

Nisem namreč vedela, da bom imela to srečo, da smo se spet srečali pri sv. maši na binkoštni ponedeljek, praznik Marije, Matere Cerkev, preden je popoldne poletel nazaj domov. Mirko, hvala vam za obisk pri nas, in naj vam Bog da zdravje, da boste lahko storili še mnogo dobrega za sorojake.

In, seveda, napisali še veliko člankov za *Misli*.

Odlikovana Slovenka Marija Grosman

Avstralska vlada je ob kraljičinem rojstnem dnevu posmrtno odlikovala našo rojakinjo in zvesto sodelavko Marijo Grosman (1939–2020) s Queen's Birthday Honors – Order of Australia Medal (OAM).

Zelo sem ponosna, da sva bili z Marijo prijateljici, in da imam nanjo in njenega moža Emila tako lepe spomine. Iz Newcastla sta se vozila 150 kilometrov v Sydney na delo v arhivsko pisarno HASA NSW in spet nazaj. Ko sem za molitveno skupino Srca Jezusovega pri Sv. Rafaelu potrebovala šoferja za mini avtobus za kakšno romanje, je bil Emil z veseljem naš šofer. Spominjam se tudi izleta molitvene skupine v Newcastle, ko je veliki avtobus vozil moj pokojni mož Jože Petrič. Marija nas je pristrčno sprejela v tem prelepem mestu. Prišla je na naš avtobus in nas vodila po Newcastlu in okolici, povedala, katere zgradbe so bile porušene v potresu (1989) in še marsikaj zanimivega. V parku smo imeli BBQ kosilo in se srečali s tamkajšnjimi Slovenci. Marija in Emil sta bila duša in srce organizacije slovenskega življenja v Newcastlu in tudi v našem Sydneyju.

Draga Marija (in Emil), hvala Vama in iskrene čestitke Vajini družini ob odlikovanju. Spominjamo se Vaju v molitvi. In bodimo ponosni, da je spet nekdo iz naše skupnosti prejel tako lepo državno odlikovanje.

Queenslandka Slovenka Mirka Zavnik

Dober dan, bralci *Misli*. Mirko sem spoznala pred osmimi leti, ko sem se preselila s Tasmanije v Buderim. Našo konzularno delavko Nevenko sem prosila za naslove starejših Slovencev, ki živijo na Sunshine Coastu. Hotela sem jih spoznati in jim pomagati, če bi zaradi slabega zdravja rabili pomoč na domu. Tako sem obiskala Mirko in moža Bruna (ki mu je sledila iz Slovenije prek Italije,

leta 1954 pa sta se poročila v Brisbanu). Uredila sem jima tudi Home Care Package, a sta ga odpovedala, ker nista imela dobrih izkušenj.

Ko danes pišem to resnično zgodbo, je Mirka v Regisu, lepem domu za ostarele v moji bližini, tako da jo lahko velikokrat obiščem. Po žalostni izgubi moža je postala bolj zmedena in prenaporno ji je pisati. V Brisbanu ima več prijateljev, ki jo poznajo veliko dalj časa kot jaz, vendar jim je vožnja na obisk dolga in naporna, vsi smo starejši. Pred leti, ko sta z možem še živela v njuni lepi hišici z vrtom, sem jima pripeljala Marjana Lauka, in smo obujali spomine. Gospod Mirko Cuderman takole pravi:

»Gospo Mirko sem spoznal leta 1966 na bencinski črpalki Caltex, ki sta jo z možem Brunom imela v Rockleaju. Bruno mi je pomagal pri težavi z avtom. Mirka je prodajala bencin, Bruno pa je popravljaval avtomobile. Postali smo prijatelji. Spoznala sta me z drugimi Slovenci v klubu Planinka v Brisbanu. Postali smo njegovi člani, skupaj z mojo ženo Anico, ki sem jo pred kratkim na žalost izgubil. Vsi smo potem dolgo delali in sodelovali pri klubu Planika. Imeli smo prireditve, plese, piknike ... Mirka in druge Slovenke so nam pripravljale čudovito domačo hrano. Mirka in Bruno sta se zelo navduševala, da bi kupili svoje zemljišče za naš klub. Na žalost so potem izbrali drug kraj, kot smo ga nekateri želeli, in to je povzročilo določene težave, vendar sta Mirka in Bruno nadaljevala z delom za Slovence prek radia 4EB. Njun program je bil vedno zelo priljubljen. Radio 4EB ob sobotah ob šestih popoldne. Ko smo leta 2007 izvedeli žalostno novico, da se je na plaži Noosa Beach utopil slovenski študent Peter Luzar, so nas starši iz Slovenije prosili za pomoč. Mirka je bila prva, ki se je odzvala na to prošnjo. Z mojo ženo Anico in Viko so šle do Alexandria Baya, kjer so molile za njega.«

Gospod Mirko nadaljuje: »Ob mojem zadnjem obisku Mirke, ki zdaj živi v domu za ostarele Regis Kuluin, sem bil zelo presenečen, kako dobro se še vsega spominja. Težko delo nas povezuje, spomini so del nas, in Mirka je del našega slovenskega življenja v Queenslandu, prav tako, kot je bil njen mož Bruno, o katerem sem v *Mislih* pisal pred nekaj meseci, ko smo ga pokopali.«

Vesela sem teh Mirkovih besed in rada bi nesla Mirki v dom številko *Misli*, v kateri je članek o njej. Ker na žalost z Brunom nista imela otrok, nima tu blizu nobene družine, brat, ki je tudi že zelo star, pa s svojo družino živi v Melbournu. Rada bi pisala o tej pogumni, dobri, lepi, prijazni, delavni ženski, ki je ljubila svoj dom in vrt, najbolj pa svojega moža. O ženski, ki je rada šivala, kuhala in pekla. Ki je vedno imela zame kavico ob napolitankah, ki sem jih prinesla. Ki je vse do smrti stregla možu. Mirko je doletela žalostna bolezen, in družina, ki jo ima in živi daleč stran, jo je namestila v dom za ostarele. Mirka je zaradi tega dolgo zelo trpela, hvala Bogu pa se je, s pomočjo znancev, zdravnikov in časa, ki celi rane, zdaj navadila na novi dom. Sama pravi: »Tukaj imam vse, kar potrebujem, in družbo. Brez moža bi bila doma bolj osamljena. Življenje je pač tako, sprijazniti se moramo.« Zdaj zelo rada igra BINGO.

Prejšnji mesec, ko sem sedela v njeni sobici, sva zapeli »Oj mladost ti moja«. Pozabili sva precej besed, le tistih ne, da je mladost odšla in se ne vrne. Mirka zdaj živi z demenco, najbolj pa jo muči kratkoročni spomin. Preteklost je v njenih možganih močno navzoča. Vedno, ko pridem, me vpraša: »A si ti že bila kdaj pri meni?« Objamem jo in ji rečem, da že velikokrat, vendar naj ne skrbi, če je pozabila, to ni nič hudega.

Vse dobro ti želimo, draga Mirka, vsi tvoji prijatelji, ki te imamo radi. Ostani dobra, pogumna in nasmejana.

Danijela Hliš

80-84 Brisbane Road
St. John's Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

**PROSLAVA 30. OBLETNICE DNEVA
DRŽAVNOSTI REPUBLIKE
SLOVENIJE S PODELITVIJO
PRIZNANJ NAJZASLUŽNEJŠIM
SLOVENCEM LETA 2020 V NSW**

V nedeljo, 26. junija 2022, smo v veliki dvorani našega matičnega kluba MOUNTIES praznovali 30. obletnico Dneva državnosti Republike Slovenije, skupaj s podelitvijo priznanj najzaslužnejšim Slovencem leta 2020 v NSW. Praznovanje bi moralo biti lani junija, vendar je bilo zaradi epidemije covida-19 prestavljeno na letošnji junij. Ponavadi smo ta pomembni praznik vsako leto praznovali v prostorih kluba Triglav, letos pa je skupno praznovala vsa slovenska skupnost NSW, staro in mlado vseh organizacij iz Sydneyja, Wollongonga in celo Newcastlea, zato smo morali najti veliko večji prostor.

Pred 30 leti, ko se je pričela slovenska pomlad, je naša slovenska skupnost pokazala, da smo sposobni sodelovati in za dobro domovine in našega naroda napraviti velika dela. Združili smo se najprej v Demos, malo kasneje pa so se Slovenci iz vse Avstralije zbrali v Klubu Triglav NSW in ustanovili Avstralsko slovensko konferenco, ki je z besedami in dejanji veliko pri-

pomogla v akciji za podporo združenih borcev za neodvisnost in samostojnost slovenskega naroda.

Ob 30-letnici teh velikih dogodkov je Vlada Republike Slovenije podelila spominsko medaljo vsem, ki so, vsak po svoje, sodelovali v borbi za neodvisnost Slovenije.

Pod slovensko zastavo in praporom Avstralsko slovenske konference je v tej borbi sodelovalo tudi veliko avstralskih Slovencev s protesti, prispevki, obveščanju javnosti o dogajanju v Sloveniji in apeliranju za mednarodno podporo za priznanje slovenske neodvisnosti.

Za delovanje avstralskih Slovencev je spominsko medaljo in priznanje prejela slovenska skupnost NSW. Na naši proslavi je to priznanje in medaljo iz

Valter Šuber in veleposlanik Jurij Rifelj

rok slovenskega ambasadorja Jurija Riflja sprejel Valter Šuber, zastopnik Slovencev NSW v vladi Republike Slovenije. To priznanje in medalja sta namenjena vsem aktivnim članom slovenske skupnosti.

Na žalost po tridesetih letih mnogi od najbolj aktivnih domoljubov niso dočkali te pomembne obletnice.

Trije člani slovenske skupnosti, ki so poleg številnih in različnih nalog v slovenski skupnosti Sydney opravljali tudi dolžnosti članov odbora Avstralsko slovenske konference, so osebno sprejeli medalje in priznanje z napisom: »V spoštljiv spomin na čas, ko smo združili moči za Slovenijo in v iskreno zahvalo za vaš prispevek«. To so bile besede Vlade Republike Slove-

Martha Magajna, Alfred Brežnik in Mihelca Šušteršič

nije, ki so spremljale spominske medalje s podpisom (2021) predsednika Janeza Janše.

Spominsko medaljo so dobili: Martha Magajna, Alfred Brežnik in Mihelca Šušteršič.

SLOVENIAN OF THE YEAR AWARDS

BRANKO FABJANČIČ, predsednik ko-

misije za podelitev nagrad Slovincem leta je pozdravil publiko:

Good afternoon everyone and welcome to the 19th Annual Slovenian Awards. The Slovenian Awards were created as a means to recognise those people closest to us who have achieved the exceptional, made tireless community contributions, demonstrated hard work and compassion and have been instrumental in the clubs prosperity through their support and efforts.

When I look upon the crowd sitting before me, I see a richness of diversity and strength that can only be attributed to the energy and accomplishments of the family and friends you sit amongst. Today we acknowledge a small handful of those remarkable individuals, to whom we offer our sincerest thanks and gratitude.

Every year presents a chance for us to reconnect with friends, past and present, with whom we have shared our struggles, challenges, highs and lows. It is particularly wonderful for those amongst us who made the first journey to begin a new life in Australia, be given the opportunity to reflect on those shared experiences with friends and family of whose support was invaluable.

So what does it mean to be a Slovene Australian today?

We all proudly call Australia home, and many of us have watched our children and grandchildren build their own lives and families in this beautiful country. But what makes them different?

It's the spirit of our Slovenian heritage, passed on and through you with the sharing of stories, of songs and traditi-

ons, and the passing down of recipes, customs and rituals unique to our culture. Through you, our children and grandchildren have inherited a shared value and understanding of what it truly means to be a Slovene-Australian. It allows us to connect with each other. It provides us with a sense of unity and belonging. It offers a deep-seated understanding of generations before us. In ascertaining what it means to be a Slovene-Australian, we acknowledge where and who we are now, as much as where we've come from or where we hope to go.

All I ask of you now, is to enjoy today in its fullest. Many of you have travelled far to receive awards or watch a close friend or family member receive an award. For this we are truly thankful. Your passion and enthusiasm for today is a testament to your community spirit. Today is your day.

So without further ado, let this year's annual Slovenian awards begin! Thank you!

This year winners were:

Misha Hall, Planica Wollongong
Isabella Rose Fabjančič, Triglav Mounties Club

Miriam Stariha, St Raphael's Slovenian Mission

Lynn Pušenjak, Slovene Association Sydney

We will introduce them to you one by one in the next *Misli*.

Pozdravni govor **PETRA KROPEJA**, predsednika kluba Triglav in direktorja Skupine klubov Mounties ob 30. obletnici dneva samostojnosti Republike Slovenije:

Spoštovani častni gostje, cenjeni člani Slovenskih Klubov in Verska skupnost v NSW, gospe in gospodje. Dobrodošli na današnjo svečanost, pomembno trideseto obletnico, ki jo je slovenski narod doma in po svetu dočakal pred tridesetimi leti, ko se je zapisal v zgodovino in enak med enakimi stopil na svojo samostojno pot mlade države.

Dobrodošli tudi na svečano podelitev priznanj štirim članom slovenske skupnosti, ki bodo s svojim znanjem in delom kovali pot prihodnosti pri ohranjanju narodne identitete.

Enako dobrodošlico izrekam tudi drugi in tretji generaciji avstralskih Slovencev, na katerih ramenih bo slovenska skupnost našla svoj prostor v mozaiku multikulturne Avstralije.

Dovolite mi, da omenim še en mejnik. Lani je klub Triglav praznoval 50. obletnico obstoja, ki jo bomo prazno-

Misha, Miriam, Isabella in Lynn

vali v nedeljo, 21. avgusta, in na katero ste že danes vsi vljudno vabljeni. Ladies and Gentleman, it is my honour to welcome you all on behalf of Slovenian Clubs, Slovenian Consulate and Slovenian Church in Merrylands to a special celebration of the 30th Anniversary of Slovenian Independence and presentation of the Slovenian Awards for the year 2020.

I am not going to speak of the importance of the milestone we are celebrating today, there will be others who do so, but I must thank you for accepting the invitation to be here with us.

I wish to acknowledge the many people who made today's memorable event happen. These include: Walter Šuber, Chairman of the organising committee for today's event, Branko Fabjančič, Chairman of the Awards Committee, Mark Stariha, Vice Consul of the Slovenian Consulate, Father Darko Žnidaršič, Alfred Brežnik, Former Honorary Consul General of the Slovenian Consulate in NSW.

Thank you also to the Directors and management of Mounties Group for their support and understanding. For today's event, the second and third generations of Slovenian Australians who have stepped up like never before. Performers, who are not professionals but full of goodwill, have come together to perform for you today, showing their pride in their ancestry. Others have used their talents to assist in preparations.

And as is always the case there are always those who do the extra mile.

Special thanks and acknowledgement must go to:

Olga Lah and Tania Smrdel who have organised today's program and who

both put together a special book dedicated to the 30th anniversary of Slovenian Independence which you are invited to take with you when you depart today. Thanks also to Tania Smrdel, Olga Lah, Stefanie Fabjančič and Florjan Auser who worked on the video, we hope you will enjoy today.

Appreciation to Jackey Loo, Senior Duty Manager. Rachael Maxwell, Administration Assistant.

And last but not least, Jason Woods, General Manager Mounties Group Hospitality, for his understanding and hard work in assisting to make today's celebration memorable and successful. Ladies and Gentleman, allow me also to mention a second milestone. Last year was half a century since Club Triglav's inception, which we propose to celebrate on Sunday, 21 August. You are all invited to celebrate this occasion, so please mark the day on your calendars.

Thank you.

Peter Kroppe

ŽIVALSKÉ ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

Ljubezenske peripetije

»Tale zgodbica te bo zanimala,« se smeje Slavo Plut. »Že štirideset let imamo pri nas doma eno pasmo psov in dve imeni. Pasma je mali pinč, ime pa Učka ali Timi ali oboje. Ko je imela Učka mlade, smo obdržali psičko, ki smo jo imenovali Timi. Ko je imela pa Timi mlade, je pri hiši ostala Učka. In tako naprej.« Pri Plutovih, kmetih in muzikantih z Mladice, so imeli zmeraj radi živali. »Psa imaš, da ga imaš, da je s tabo, ne zaradi koristi,« je bila filozofija pokojnega ata Tončka. Bistra Učka se je z njim vozila na vprežnem vozu; gospodar je gledal naprej, Učka pa nazaj. Kadar je za njima pripeljal avto, je zalajala, in Tonček se je, ne da bi se ozrl, umaknil na desno.

»Takole gre,« nadaljuje Slavo. »Nekega dne sem se odpravil po nakupih v Črnomelj. Učka, ki se je strašno rada vozila, je šla z mano. Pozabil sem pa, da se ženi in da v tem stanju nič ne vidi in nič ne sliši, samo preži na kakšnega psa. Ko sem v Črnomlju odprl vrata, je skočila iz avta in jo pobrisala neznankam. Iskal in klical sem jo dve uri, nje pa od nikoder. Vrnil sem se domov in šel tisti dan ponjo še dvakrat. Pa še naslednji dan in še naslednjega. Objavil sem tudi oglas na radiu Sraka – psice nikjer. Vsi smo bili žalostni, še posebej ata.«

Minili so štirje meseci. Pa so šli z ansamblom slučajno igrat v Kanižarico blizu Črnomlja. Na veselici je bil tudi neki lovec in beseda je nanesla na pse. Slavo je razlagal, kako so imeli zmeraj psico pri hiši, zadnja pa je med gonitvijo pred štirimi meseci izginila v Črnomlju. »Ta psica ima pri meni tri mlade,« je kot iz topa izstrelil lovec. »Greva pogledat,« se je muzikant takoj vnel. Pa sta šla. Res je bila Učka. »Kar zmešalo se ji je od veselja, da me vidi. Očitno jo je takrat pamet srečala šele v Kanižarici in ker ni znala več domov, se je utaborila pri prvi hiši.«

Lovcu je bilo zelo žal, ko jo je Slavo z mladiči vred odpeljal. »Kako ta psica lovi miši po njivi, vsaka mačka se skrije pred njo!« je ni mogel prehladiti. Pri Plutovih

je ob Učkini vrnitvi zavladovalo veliko veselje. Učka je najprej tekla pozdravit ata Tončka, potem pa skočila na njun voz.

Oštarijska

Zajci me niso nikoli kaj prida zanimali. Mislim, nikoli si ga nisem želela imeti doma, niti kot otrok ne. Pa je enkrat sin prinesel sivčka s poklapanimi ušesi, ki ga je našel na ulici. Čeprav je bil pri nas samo nekaj dni, me je presenetilo, da živalca ni bila samo ljubka in puhasta, ampak tudi brihtna, crkljiva in snažna, precej dostojen in zabaven hišni ljubljencek.

Zato sem zadnjič v neki gostilni z zanimanjem prisluhnila pogovoru dveh možakarjev, ki jima je ponudba kunčjega mesa na jedilniku najbrž zbudila spomine. Prvi je bil bolj pripovedovalec, drugi štoser.

»Veš da je naš ata eno poletje kosil po vinogradu in naletel na zajčje gnezdo,« je začel prvi. »Dva zajčka je ranil s koso, pa ju je vzel domov. Pozdravili smo ju in spravili gor z mlekom po kapalki. Spala sta kar v hlevu in do jeseni že pošteno zrasla. Vsak dan sta se pasla na travniku in se zvečer vrnila noter. Čisto domača sta bila. Prezimila sta v hlevu, spomladi sta šla pa spet na travnik. Nenadoma sta se dvignila na zadnje tačke, malo vohala in jo pobrisala v gozd. Nikoli več ju nismo videli. Klic narave.«

»Le zakaj ni nikoli poklicala našega Hopija?« je vzkliknil drugi. »Ko smo kupovali tega kunca, sem vprašal, kakšno življenjsko dobo ima. 'Dve do tri leta,' so nam rekli. Ajd, bom zdržal, sem si mislil, naj bodo otroci srečni teh nekaj let in se naučijo kaj o živalih. Pri treh letih se je Hopi komaj prav razživel in divje uničeval stanovanje. Spet grem vprašat, koliko let živijo kunci, in dobim odgovor, da približno sedem. Sem upal, da bo Hopiju vmes kaj skrajšalo življenje. Nesreča nikoli ne počiva, sploh če kdo tako rad žveči električne kable, kot jih je on.«

»A ti to resno? Bi bil vesel, če bi crknil?« je bil zgrožen prvi. »Ne, veš da ne,« se je smejal drugi. »Sem pa s tem rad dražil ženo in otroke.« In je še povedal, da ga je, ko je Hopi le dopolnil sedem let, dokončno potrl sodelavec, ki je imel doma deset let starega kunca. »Na mojo veliko žalost je Hopi dočakal kar enajst srečnih let ... Ne me no tako gledat, saj se hecam. Rad sem ga imel, posrečen zajec je bil.«

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Prevrednotenje vrednot

Na zidu imam napis:

*O Bog, daj mi moč, da sprejemem tisto,
česar ne morem spremeniti.*

*Daj mi pogum, da spremenim tisto,
kar lahko spremenim,
in daj mi modrost, da razlikujem to dvoje.*

Poljski pregovor me potolaži, da nisem odgovorna za vse, kar se dogaja po svetu.

To ni moj cirkus. To niso moje opice.

V času ogromnih, hitrih sprememb v mednarodni politiki, v splošnih medsebojnih odnosih, v prepričanjih in celo v naravnih pojavih me včasih prevzame občutek negotovosti. Svet je postal mešanica ljudi, ki nimajo več skupnih zakonov, pravil in tabujev, ki so nas skozi stoletja vodili v življenju. Nič ni več trajno. Včasih smo si obljubljali zvestobo do smrti v dobrem in hudem. Danes velja: samo enkrat se živi, zato vzemi zdaj vse, kar ti je omogočeno. Nič več ni nedosegljivo in nič več ni dragoceno.

Mogoče drži, da je moja starost kriva, da pogrešam trajne, za vedno veljavne stvari. Edino, kar mi ostane, je vera, da tisti, ki je ustvaril vesolje in življenje, ve, zakaj je tako, kot je.

Poslušala sem govore pred in po volitvah. Vsi voditelji so poudarjali, kako pomembna je družina. Na koncu vseh službenih uspehov in neuspehov ostane samo družina, s katero praznujemo življenje. Če je v družini ljubezen in spoštovanje, se to čuti tudi v širši skupnosti. Na žalost, bolj ko govorimo o mirnem sožitju in ljubezni, več je poročil o nasilju. Vloge ljudi v naši skupnosti so se spremenile. Skupine, ki so bile prej prezirane in zatirane, so zdaj vključene, priznane in spoštovane. Domorodci – Aborigini praznujejo svojo kulturo, priseljenci so v samem državnem vrhu, ljudje različnih prepričanj in ljudje s fizičnimi in duševnimi posebnostmi so sprejeti v svoji drugačnosti. Vse več pravic imajo zdaj tisti, ki so bili prej zavrženi. Ljudje, ki so bili navajeni prejšnjega reda, se upirajo spremembam. Ko nekomu nekaj daš, nekomu nekaj vzameš. Kje bi vzel, da bi lahko dal? Čeprav voditelji poudarjajo pomembnost družine, je jasno, da se je ravno družina spremenila. Stoletja so bili moški hranitelji in branitelji družine. Imeli so čast in oblast, ker so bili odgovorni za obstoj in varnost družine. Računali smo na moške, na njihove sposobnosti,

moč in hitro odločanje. Moški so po naravi hitrejši, močnejši in hitro stopijo v akcijo. Odkar sem sama, še bolj pogrešam prisotnost moškega, ki bi opravljal dela, katerih sama ne morem. Hvala Bogu, da je moj mož usposobil sinova, da znata narediti vse, kar je znal on. Bodo njuni sinovi še sposobni za vlogo voditelja družine?

V mojem času so ženske s svojo nežnostjo in preudarnostjo skrbele za dobro počutje družine. Otroci so se zatekli k mami, da bo zanje posredovala. Tehnologija je omogočila ženskam, da imajo zdaj tudi isto vlogo pri prehranjevanju in celo obrambi družine. Ta dvojna vloga obremenjuje posebno ženske. Napredovanje v službi je postal za vse glavni cilj. Materinstvo in vzdrževanje družinskih odnosov nista več na prvem mestu; to ni več pomembno, ni spoštovano niti nagrajevano. Obenem pa se na koncu poti vsi vračamo k družini in edino tam najdemo smisel, toplino in ljubezen.

Prilagajamo se tem spremembam v upanju, da bodo izboljšale svet. Hkrati pa, predvsem starejše generacije, žalujemo za časi, ko so bile stvari trajne in dragocene. V vojnah, ki nam grozijo, še vedno veljajo Tennysonove besede, ki so moto za vojake: *Jaz ne morem misliti, zakaj. Lahko samo ubogam ali umrem.*

V vojnah se še vedno bojujejo in umirajo večinoma moški. Pogrešam vpliv ženske razsodnosti, razumevanja, nežnosti in preudarnosti.

Samo rože na mojem vrtu še cvetijo po trajnih naravnih zakonih. Tudi čebele še delajo po starem, in ptice iščejo hrano in gradijo gnezda. Zato sem rada na vrtu, kjer Bog še vedno ve, kaj je prav.

Tekmovanje

Včasih se, posebno starejši, sprašujemo, kaj bo z našo mladino. Soočamo se s spremembami in nekateri prerokujejo, da bo konec sveta. Tako ne bo šlo naprej, pravijo. Tarnamo, da pravila iz naše mladosti več ne veljajo. Voditelji se trudijo, da bi čimveč ljudi imelo čimveč pravic in dobrin. Sprašujejo se: Le kaj naj še dam ljudem, da bodo zadovoljni in bodo volili zame? Ljudje bi bili radi pravični do vseh, obenem pa vsi tekmujemo, da bi druge prehiteli v iskanju sreče. Iščemo nove voditelje, a voditelji se upirajo spremembam. Spremembe vedno ogrožajo obstoječi red in mir. In njihov položaj.

Življenje se za nekatere izboljšuje, medtem ko drugi umirajo od lakote. Eni gradijo palače, drugi jih podirajo. Enim gradijo spomenike, druge pobijajo. Vsi se pritožujejo, da imajo drugi več.

V Ameriko in Avstralijo smo pribežali predvsem ljudje, ki doma nismo mogli tekmovati. Amerika in Avstralija sta postali močni in bogati, ker imajo ljudje pravico do lastništva in tekmovanja.

Spet berem *Sveto pismo* in vedno na novo spoznam, da se nič pod soncem ni

spremenilo. Enaki grehi, enako kesanje, enako odpuščanje. Enaki načrti, enake vrline in enake slabosti. Ne bo še konec sveta.

Poplave, potresi, vulkani in bolezni nas samo opominjajo, naj si ne domišljamo, da smo vsemogočni. Mogoče bi morali biti bolj ponižni in skromni in hvaležnejši za življenje in dobrine.

Znani filozofi poudarjajo, da imamo vsi pravico do življenja, svobode in iskanja sreče. Če imamo vsi pravico, da iščemo srečo, potem seveda vsi tekmujemo v tem iskanju.

Borba za prvenstvo je tudi tako stara kot svet. Ko tekmujemo za prvenstvo, vedno ogrožamo svoje sotekmece.

V nekaterih športih imajo kategorije, v katerih športniki lahko tekmujejo. Ljudje iste starosti in teže tekmujejo s sebi enakimi; toda če bi bili vsi tekmeči enaki, ne bi bilo tekmovanja. Nekateri zahtevajo, da bi lahko tekmovali v vseh športih, čeprav tega niso sposobni. Človek brez nog ne more teči in tisti brez rok ne more plavati. Kako naj tekmujem s slikarjem, če nimam talenta za slikanje?

Jezusova zgodba o gospodarju, ki je pred odhodom razdelil talente med svoje služabnike, nas vzpodbuja, da svoje sposobnosti povečujemo in jih ne smemo zakopati. Uči me, da moram kaj narediti s tem, kar mi je dano.

Podlistek

BUTALCI (9)

Fran Milčinski, riše: Zorka Černjak

Historija o posebnem blagru

Za poseben blagor štejejo Butalci kislo mleko. In je kislo mleko resnično nebeški blagor, posebno v vročih dneh, in črni kruh mora biti vanj nadrobljen.

In seveda mora biti dovolj kislega mleka. Kajti ni nikakršen blagor, nego je muka in gorje, če je žlic in ust več okoli mize, kakor je mleka v latvici.

Pa sta se namesto nebeškega blagra muka in gorje primerila tudi županu v Butalah in se je reč zgodila tako:

Pri županu so mlatili, mlatičev dosti, vsak mlatič lačen in žejen za tri. Čas je bil južine in so sedli za mizo in so čakali in čakali. Mati županja pa so stali v mračni kleti in sukali in gledali latvico, in od katere koli strani so jo pogledali,

kislega mleka ni hotelo biti več in ga je bilo premalo in bi bila sramota, tako malo ga postaviti na mizo pred može, kakršni so mlatiči.

Pa je v klet prišel župan, priganjat mater županjo, kajti ni mu bilo všeč, da mlatiči tratijo čas s čakanjem.

Mati županja mu je potožila svojo stisko.

Se popraska župan: »Kaj če bi prilila vode?«

Odgovori županja: »Se bo poznalo!«

Reče župan: »Kakršna je voda! Pri mlinarju sosedu teče izpod koles čisto bela – izpod nobene krave ni mleko bolj belo – tiste načofaj v latvico, da bo polna!«

Župan je iz kleti zopet stopil k mlatičem in jih potolažil: »Koj no, koj, tačas kar odmolite, da se ne boste potlej mudili z molitvijo!«

Županja pa je ubogala, z latvico je smuknila k mlinskemu kolesu, tam je lepo počenila in nastavila latvico s kislim mlekom. Pa ji je čofotala vanjo bela razpenjena voda izpod kolesa, in ji je čofotala tako rada in obilno, da ji je iz latvice izplaknila še tisto lužo mleka, kolikor ga je bilo notri. Potem je kakor vihra hitela v hišo in latvico postavila pred mlatiče na mizo: »Bog žegnaj!«

Mlatiči pa so rekli: »Nak, nak, tako gosposki nismo, da bi vodo jedli z žlicami!«

In so pobrali cepce in šli drugam.

**SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101**

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: slovwelfare@bigpond.com ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavko Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju.**

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: JURIJ RIFELJ

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

TOBIN BROTHERS
FUNERALS
Celebrating Lives

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

*We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.
We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.*

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

"Let us rejoice and thank God for giving us such solid proofs of His love."

SAINT MARY OF THE CROSS MACKILLOP
1842 - 1909